

Arrest

nr. 348 503 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De raadsman van de eerste twee verzoekende partijen duidt in het verzoekschrift Ay.N. en Jah.N., de minderjarige kinderen van de eerste twee verzoekende partijen, aan als derde en vierde verzoekende partij.

Dient echter te worden vastgesteld dat er op heden slechts twee bestreden beslissingen voorliggen, met name de bestreden beslissingen die door verweerder werden genomen ten aanzien van A.N. en J.N., de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen.

De personen die in het voorliggende verzoekschrift worden aangeduid als derde en vierde verzoekende partij gaven niet uitdrukkelijk aan in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen overeenkomstig artikel 57/1, § 2, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980

(Vreemdelingenwet). Overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt het verzoek om internationale bescherming van de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen derhalve vermoed eveneens te zijn ingediend namens hun minderjarige kinderen, die in het voorliggende verzoekschrift worden aangeduid als derde en vierde verzoekende partij, en blijft dit vermoeden bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. De door verweerder genomen bestreden beslissingen gelden, in toepassing van artikel 57/1, § 5, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan ook voor zowel de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen als hun minderjarige kinderen, die in het voorliggende verzoekschrift worden aangeduid als derde en vierde verzoekende partij. De twee minderjarige kinderen van de eerste twee verzoekende partijen hebben overeenkomstig het bepaalde in het tweede lid van voornoemde bepaling geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in hunnen hoofde te vragen. Evenmin worden er te dezen bijzondere elementen vastgesteld in de zin van artikel 57/1, § 6 van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijke beslissing of arrest konden en kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande, kunnen de minderjarige kinderen van de eerste twee verzoekende partijen *in casu* niet worden beschouwd of aangeduid als afzonderlijke (derde en vierde) verzoekende partij. Bijgevolg worden enkel de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen in hetgeen volgt als verzoekende partijen beschouwd.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat de aangevoerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekende partijen, die zoals uit hetgeen voorafgaat volgt eveneens het voorwerp uitmaken van het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door verzoekende partijen, wel mede het voorwerp uitmaken van het onderhavige arrest en de in dit arrest gedane beoordeling.

2. De bestreden beslissingen

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van N.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans, Hazara en moslim te zijn. U bent geboren en groeide op in Shahzaida, Jaghori in de provincie Ghazni in Afghanistan. U was verloofd met uw paternale neef, maar vluchtte samen met uw huidige man, N., J. (...) (CGVS nr. (...)) naar Kandahar. Daar trouwden jullie. Na zo'n jaar in Kandahar verhuisden jullie naar Herat, waar jullie zo'n 11 jaar lang woonden. In januari 2023 trok u naar het geboortedorp van uw man in Qarabagh, waar u zo'n 7 maanden verbleef. U opende er een schooltje voor ongeschoolden. U kreeg samen met uw man twee kinderen: Jah. (...) (geboren (...)) en een dochter, Ay. (...) (geboren (...)). Zij bevinden zich samen met u en uw partner in België.

U verliet samen met uw gezin Afghanistan op 10 juli 2023. U bleef gedurende uw gehele reisweg tot in België samen met uw partner en kinderen. Jullie reisden via Iran naar Turkije, waar jullie verbleven van december 2023 tot begin januari 2025. Jullie reisden vervolgens door naar Griekenland, waar jullie op 5 januari 2025 aankwamen op Samos. Een dag later dienden jullie jullie asielaanvraag in. Op 18 juli werd jullie meegedeeld dat er jullie internationale bescherming verleend werd. Eind augustus ontving u uw Griekse reispas en verblijfstitel. Jullie werden na het verkrijgen van jullie documenten verzocht om het opvangcentrum te verlaten en verbleven enkele dagen op hotel. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar België, waar jullie op 4 september 2025 aankwamen. U vroeg asiel aan op 5 september 2025. U verklaart Griekenland te hebben verlaten vanwege bedreigingen die geuit werden door K. (...), de broer van uw paternale neef waarmee u verloofd werd. Hij zou zich ook in Griekenland bevonden hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: taskara; Grieks paspoort; Grieks paspoort van uw kinderen; Griekse ADET van uzelf en uw kinderen; documenten aangaande uw psychologische opvolging in België; vliegticket Griekenland-België; psychologisch verslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij DVZ geen bijzondere procedurele noden aan. Bij de start van het persoonlijk onderhoud overhandigt uw advocaat een document (document 5A groene map administratief dossier). Dit document duidt dat u reeds op 18 november en 5 december een consultatie kende bij een klinisch psychologe, maar geeft verder geen duiding aangaande uw psychologische problematieken. U verklaart zelf veel stress en slaapproblemen te kennen, vaak te moeten wenen en ook agressief gedrag te vertonen (CGVS, p. 3). Ook zou u concentratieproblemen kennen (CGVS, p. 3). U verklaart reeds van in Afghanistan veel zorgen te hebben, er depressief te zijn geweest en er medicatie te hebben gebruikt om rustig te blijven (CGVS, p. 3). U kan echter geen verdere informatie geven aangaande de medicatie die u innam. Noch heeft u enige medische

documentatie om uw opvolging in Afghanistan te staven (CGVS, p. 3). U verklaart ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – dat plaatsvond op 16 december 2025 – reeds een maand opgevolgd te worden door een psycholoog, en reeds twee consultaties bij haar te hebben gehad (CGVS, p. 3). U legt ten tijde van uw persoonlijk onderhoud echter geen enkel document neer die enige diagnose voorop stelt. Er wordt u duidelijk gemaakt dat indien u veel stress of concentratieproblemen ervaart, u dit kan laten weten en er steeds een pauze ingelast kan worden (CGVS, p. 3). U verklaart aan de start van het persoonlijk onderhoud dat u zich zowel als fysiek klaar voelt om met het persoonlijk onderhoud te starten (CGVS, p. 2). Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u in staat was om coherent op de gestelde vragen te antwoorden en blijken er geen merkwaaardige incidenten te hebben plaatsgevonden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (zie document 1 blauwe map; documenten 2 en 4 groene map), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 7; documenten 3 en 4 groene map administratief dossier).

GEAS

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze

bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf>; Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf Country Report : Greece. Update 2024 », gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2114789/Verslag_feitenonderzoek_statushouders_in_Griekenland_2024.pdf ; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-managementmainland-greece_en).

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming (COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>). De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet

worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart op 18 juli 2025 via email op de hoogte te zijn gebracht van uw erkenning als begunstigde van internationale bescherming en verklaart uw reispas en verblijfstitel eind augustus in ontvangst te hebben genomen (CGVS, p. 7). Uit de neergelegde documenten blijkt dat uw Grieks paspoort uitgegeven werd op 14 augustus 2025 en geldig is tot 13 augustus 2030 (document 2 groene map administratief dossier. Uw Griekse verblijfstitel werd uitgegeven op 17 juli 2025 en is geldig tot 17 juli 2028 (document 4 groene map). U verklaart noch over een AFM, noch over een AMKA te hebben beschikt (CGVS, p. 8).

1. ADET

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Indien in uw geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst het CGVS erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze niet aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigden ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET,

dienen begunstigten een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21).

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigten van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigten dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het bewijs van verblijf kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigten om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigten zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigten van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr/faq.html>) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Gezien deze tegenstrijdige informatie heeft het Commissariaat-generaal een reactie gevraagd aan het Griekse ministerie van Asiel en Migratie (zie NOTA in de map 'landeninformatie'). Hierin wordt verduidelijkt dat een arbeidsovereenkomst niet wettelijk vereist is om de A.M.K.A. te activeren, maar het A.M.K.A.-nummer is wel degelijk nodig voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat.

Op basis van het bovenstaande is het Commissariaat-generaal van mening dat er, afgezien van de wettelijke voorschriften, momenteel administratieve belemmeringen bestaan die de activering van het sociale zekerheidsnummer voor begunstigten van internationale bescherming die geen geregistreerde baan hebben, aanzienlijk bemoeilijken. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een

arbeidsovereenkomst. Deze vaststelling mag echter niet verhullen dat personen die bescherming genieten bij elk van deze stappen met administratieve moeilijkheden kunnen worden geconfronteerd.

Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Country Report: Griekenland. Update 2023; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-ingreece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Daar u zich geheel op dezelfde asielmotieven als uw partner beroept, verwijst het CGVS naar de beslissing die voor uw partner, N., J. (...) (CGVS nr. (...)) genomen werd en die als volgt luidt :

"Vooreerst dient gewezen te worden op uw kort verblijf in Griekenland. U kwam toe in Griekenland op 6 januari 2025 (CGVS, p. 5). U verbleef er tot 29 augustus 2025 – tot het bekomen van uw reispas en paspoort – in een opvangcentrum (CGVS, p. 7; p. 8). U huurde vervolgens enkele dagen een kamer op hotel, en verliet Griekenland op 4 september 2025 (CGVS, p. 8; CGVS A. (...), p. 8-9). Uw erkenning tot begunstigde van internationale bescherming zou u zijn meegedeeld op 18 juli 2025 (CGVS, p. 7; CGVS A. (...), p. 7; document 1 blauwe map; document 1 blauwe map A. (...)). In totaal verbleef u dus nog geen 2 maanden als erkend vluchteling in Griekenland, en slechts enkele dagen na het bekomen van uw verblijfsdocumenten. Dat u zo'n korte tijd na het bekomen van uw beschermingsstatus en het bekomen van uw verblijfskaart en reispas het land verliet, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren omwille van bedreigingen die uw gezin ontving vanwege K. (...), de broer van de ex-verloofde van uw vrouw. Eerder, toen u zich nog in Turkije bevond, had deze persoon ook al telefonisch contact opgenomen en zowel u, uw vrouw als uw kinderen met de dood bedreigd (CGVS, p. 10). In Griekenland, kwam u via vrienden uit het opvangcentrum te weten dat deze persoon zich ook in Griekenland bevond en naar u informeerde (CGVS, p. 10). Uw vriend Al. (...) zou hem in Samos hebben gezien, en u later geïnformeerd hebben dat hij zich in Athene bevond (CGVS, p. 11). Ook uw schoonbroer informeerde uw vrouw dat K. (...) zich in Griekenland bevond (CGVS, p. 13). Uw vrouw zet hetzelfde asielmotief uiteen (CGVS A. (...), p. 10-11). Zij voegt doet dat K. (...) mentale problemen kent en dat hij reeds zijn eigen broer vermoord zou hebben (CGVS A. (...), p. 10). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de beweerdde bedreigingen die u de afgelopen jaren zou hebben ontvangen, noch met betrekking tot de aanwezigheid van K. (...) in Griekenland. Bij gebreke aan enige documentatie ter staving van uw verklaringen, blijft de aangevoerde problematiek beperkt tot een loutere blote bewering.

Voorts wordt ook vastgesteld dat u reeds in 1391 (2012) trouwde met uw vrouw (CGVS, p. 15). Jullie waren vervolgens in staat om meer dan 12 jaar lang in Afghanistan jullie leven verder uit te bouwen. U keerde zelfs

zo'n 6 à 7 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan terug naar uw geboortedorp (CGVS, p. 4-5; CGVS A. (...) p. 4-5). Indien K. (...) werkelijk gebrand stond op wraak in naam van zijn broer en familie, dan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij hier eerder werk van zou hebben gemaakt en niet jarenlang gewacht zou hebben tot u zich kilometers ver van huis, in Europa, bevond om zijn slag te slaan. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Indien aangenomen zou worden dat u werkelijk een dreiging van K. (...) zou dienen te vrezen – in casu quod non –, dan nog dient bovendien vastgesteld te worden dat u geenszins weet aan te tonen dat u uw rechten uitgeput heeft om in Griekenland zelf bescherming te zoeken voor uw situatie. U zou éénmalig hulp ingeroepen hebben bij een veiligheidsagent van het opvangcentrum (CGVS, p. 13). Deze zou om uw situatie gelachen hebben en u vervolgens weggestuurd hebben (CGVS, p. 10). Gevraagd of u naar een politiebureau trok om de situatie aan te kaarten, verklaart u dat het éénmalig in het opvangcentrum bij de veiligheidsagenten meldde, maar verder nergens anders. U verklaart dat ze in Griekenland niet in staat zijn om vluchtelingen te helpen (CGVS, p. 13). U bevestigt dat u niet naar een politiekantoor ging (CGVS, p. 13). Ook uw vrouw verklaart dat ze jullie in het opvangcentrum niet konden helpen en dat jullie buiten het opvangcentrum geen verdere hulp trachtten te zoeken (CGVS A. (...), p. 17). Als begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat dient u aan te tonen dat u uw rechten in desbetreffende lidstaat heeft uitgeput, dan wel aan te tonen waarom u daar niet toe in staat was. Dat u om een klacht in te dienen “de taal goed moet kunnen, omdat ze je anders gewoon wegsturen en ze je zeker niet gaan helpen (CGVS, p. 13)”, is louter een aanname die u in geen geval weet te staven. U toont met andere woorden niet aan dat u zich niet op uw rechten kon beroepen in Griekenland.

Voorts komt uit uw persoonlijk onderhoud naar voren dat u zelf nooit persoonlijk problemen ondervond met de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw bevestigt nooit problemen te hebben ondervonden met de Griekse autoriteiten (CGVS A. (...), p. 9). Uw advocaat stipt aan dat er doden gevallen zijn in het opvangcentrum, en dat de politie niet tussenbeide kwam (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie wel degelijk, hoewel enige tijd later, ter plaatse kwam (CGVS, p. 9). Hoe dan ook staat deze vertelling – wederom zonder enige onderbouwende documentatie – niet dat u persoonlijke problemen met de Griekse autoriteiten kende, dan wel dient te vrezen.

U verklaart zich voorts onveilig te hebben gevoeld in Griekenland. In het opvangcentrum werd namelijk drugs verkocht en werden mensen neergestoken (CGVS, p. 10). Ook uw vrouw verklaart zich onveilig te hebben gevoeld in Griekenland, en verwijst daarbij naar situaties in het opvangcentrum (CGVS A. (...), p. 11). U betaalde op een bepaald moment een andere familie 200 euro om toegang te krijgen tot hun konink (een wooneenheid in een container binnen het opvangcentrum), zodat u niet langer in de slaapzaal hoefde te verblijven (CGVS, p. 11). U informeerde zich ook bij uw vriend Al. (...) die reeds naar Athene vertrokken was om te bekijken of u zich er met uw gezin kon vestigen. Hij vertelde u echter dat de situatie er heel erg was, dat er veel mensen drugsverslaafd waren en er gevochten werd (CGVS, p. 11). Ook hier verwijst het CGVS in eerste instantie naar het gegeven dat u zich, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, bij het voordoen van eventuele problemen, eerst tot de Griekse autoriteiten dient te wenden. U toont geenszins aan dat u uw rechten uitgeput heeft. Voorts dient aangestipt te worden dat u of uw gezin nooit rechtstreeks betrokken geraakte bij enig incident waar u of uw partner naar verwijst, en dat u deze ook volledig op uw eigen vertelling beruist. Tot slot stipt het CGVS aan dat de situatie waarin u zich bevond in het opvangcentrum als verzoeker van internationale bescherming, niet zonder meer als representatief kan worden beschouwd voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming.

U verklaart verder dat u in Griekenland geen woning zou kunnen vinden. Zo zou men zolang men geen werk heeft, geen woning kunnen vinden (CGVS, p. 11). Gevraagd welke problemen u precies ondervond bij het vinden van een woning, antwoordt u dat u het niet geprobeerd heeft, omdat u wist dat het niet zou lukken. Uw vriend Al. (...), die zich intussen in Athene bevond, vertelde u dat u om een woning te vinden eerst de taal grondig moest beheersen en vast werk moest hebben. Veel families zouden op straat leven (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw, wanneer gevraagd achter jullie pogingen om een woning te vinden, vertelt dat jullie het niet probeerden en verwijst louter naar algemene informatie vernomen via kennissen vinden (CGVS A. (...), p. 14-15), en niet naar jullie eigen ervaringen of pogingen om een woning te vinden. Vastgesteld dient te worden dat u ook hier wederom niet uit uw eigen ervaring spreekt, maar slechts verwijst naar informatie die u van een andere persoon te horen zou hebben gekregen. Beiden geven jullie aan geen woning hebben trachten te zoeken, noch enige hulp daarbij te hebben ingeroepen (CGVS A. (...), p. 15).

Gevraagd of u getracht heeft om werk te vinden in Griekenland, verklaart u aanvankelijk dat u het niet probeerde aangezien mensen die de taal niet beheersen, sowieso geen werk zouden krijgen (CGVS, p. 14). Uw advocaat wijst er nadien op dat u wel degelijk getracht heeft werk te zoeken in Griekenland gedurende de gehele duur van uw asielprocedure (CGVS, p. 17). U verduidelijkt dat u net na uw aankomst in Griekenland gedurende twee weken werkte, en slechts voor één van de twee weken uitbetaald werd (CGVS, p. 9; CGVS, p. 17). Gevraagd op welke manier u naar werk zocht, verklaart u dat u op Samos naar verschillende zaken ging. Daar werd u verteld dat aangezien u de taal niet sprak, ze u niet tewerk konden stellen (CGVS, p. 17). Gevraagd of u na uw erkenning nog probeerde om een job te vinden, verklaart u dat u met alleen uw reispas en verblijfstitel niet aan de slag kon gaan, u had andere documenten nodig. Gevraagd of u deze andere documenten in orde trachtte te brengen, verklaart u dat u geen toegang had tot dergelijke informatie. U verklaart dat u voor dit soort documenten met uw vrouw en kinderen naar Athene moest gaan om dit

administratief in orde te brengen. Dit was voor u onmogelijk. Voorts zou u van iemand opgevangen hebben dat hij zijn documenten in orde bracht, maar alsnog geen job vond daar hij de taal niet sprak (CGVS, p. 18). Geconcludeerd kan worden dat u niet overtuigend uiteen wist te zetten waarom u in Griekenland niet zou kunnen werken. Vooreerst wijst het CGVS erop dat uw situatie als verzoeker om internationale bescherming niet zomaar kan dienen als maatstaf voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus geen pogingen meer ondernam om werk te vinden. Voorts wijst het CGVS erop dat uw status als begunstigde van internationale bescherming rechten maar ook plichten met zich meebrengt, zoals het in orde brengen van uw AMKA zoals hierboven reeds uiteengezet. Dat u hiervoor naar Athene zou moeten trekken klopt overigens niet, dit kan namelijk in eender welke EFKA of KEP, en ook in Samos is er een KEP aanwezig. Daar u verder in Turkije een hoge mate van zelfredzaamheid voor de dag wist te brengen – u huurde er een jaar lang een huisje (CGVS, p. 6; CGVS A. (...), p. 6), werkte er een jaar lang in het zwart in de bouwsector (CGVS, p. 7) zonder de taal te spreken (CGVS, p. 2), u trachtte er uw status meermaals te regulariseren door u naar de dienst vreemdelingenzaken te begeven (CGVS, p. 6; CGVS A. (...), p. 6-7) – ziet het CGVS niet in waarom u in Griekenland niet de nodige stappen had kunnen zetten om er te kunnen werken, er uw rechten te doen gelden en de daarbij horende administratieve stappen te zetten. Wat het beheersen van de taal betreft verklaart u dat u in het opvangcentrum meermaals informeerde naar de mogelijkheid hiertoe, maar dat er u verteld werd dat er geen mogelijkheden voorhanden waren voor volwassenen (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw haalt aan dat het beheersen van de taal noodzakelijk is om werk te vinden, maar dat het leren van de taal onmogelijk bleek te zijn (CGVS A. (...), p. 12-13). Volledigheidshalve wijst het CGVS op verschillende initiatieven die Griekse taallessen organiseren in Griekenland, waaronder ook bijvoorbeeld METAdrasi in Samos (meer info op <https://metadrasi.org/en/campaign/education-activities-adults-islands/>).

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoonde. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).

Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou brengen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).

U duidt verder dat gedurende uw verblijf in Griekenland, uw kinderen slechts 1 week naar school zijn kunnen gaan (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw hekelt het feit dat gedurende jullie 8 maanden in Griekenland, uw kinderen slechts 2 weken naar school konden gaan (CGVS A. (...), p. 11). Zij vreest dat uw kinderen bij terugkeer naar Griekenland niet naar school zouden kunnen gaan (CGVS A. (...), p. 13). Zij duidt dat het niet verboden is, maar dat gezien jullie situatie – geen woning, geen inkomen – het niet mogelijk zou zijn om uw kinderen naar school te sturen en de schoolkosten te betalen (CGVS A. (...), p. 13). Uit de Griekse wetgeving blijkt echter dat kinderen die erkend zijn als vluchteling, onder dezelfde voorwaarden onderwijs kunnen volgen als Griekse kinderen. Bovendien is het openbaar onderwijs in Griekenland gratis (zie document 3 blauwe map). Bijkomend stipt u aan dat u uw kinderen niet op school zou kunnen inschrijven indien u niet over een woning beschikt (mail advocaat d.d. 07.01.2026). Zoals hierboven reeds uiteengezet wist u niet hard te maken waarom u in Griekenland geen onderdak zou kunnen vinden. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat ook indien er documenten ontbreken – zoals een bewijs van adres – de school uw kind alsnog

dient in te schrijven. De bezorgdheid dat uw kinderen daar niet naar school zouden kunnen gaan, is dus ongegrond.

Op vlak van medische bijstand hekelt u het feit dat uw kinderen een week lang moesten wachten op een afspraak in het ziekenhuis (CGVS, p. 15; CGVS A. (...), p. 16). Wachttijden binnen de medische wereld zijn echter niet ongevoelen. Een wachttijd van een week is dan ook niet buitengewoon en kan op zich niet worden beschouwd als een tekort aan of het onthouden van medische bijstand.

Uw advocaat stipt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat uw vrouw nood had aan medische hulp (CGVS, p. 15; p. 18). Ook u vertelt dat uw vrouw in Griekenland medicatie moest nemen voor haar mentale problemen (CGVS, p. 15). Uw vrouw geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aan reeds van in Afghanistan op psychologisch vlak een opvolging te kennen (CGVS A. (...), p. 3). Zij zou daar naar de dokter en een neuroloog geweest zijn en medicatie gekregen hebben om rustig te blijven (CGVS A. (...), p. 3). Ze kan echter de medicatie niet opnoemen en legt geen documentatie neer aangaande haar opvolging in Afghanistan (CGVS A. (...), p. 3). Over haar situatie in Griekenland bevroegd, verklaart uw vrouw dat ze bij Artsen Zonder Grenzen gehoord werd en dat daaruit naar voren kwam dat zij met stress, depressie, slaapproblemen, huilen en agressief gedrag te kampen had. Ze kreeg bij de dokter van het opvangcentrum medicatie, maar nooit een volledige doos (CGVS A. (...), p. 16). Voorts blijkt uit het persoonlijk onderhoud van uw partner dat er voor haar een afspraak gemaakt werd bij een externe dokter, een psycholoog of neuroloog. Deze afspraak werd in april vastgelegd en zou plaatsvinden in september (CGVS A. (...), p. 17). Jullie verlieten het land diezelfde maand echter, waardoor de afspraak niet plaatsvond. Uit deze vertelling kan worden afgeleid dat ook uw vrouw niet verstoken bleef van medische bijstand. Bovendien blijkt uit bovenstaande informatie (zie 4. AMKA nummer (sociale zekerheid)) dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Ook zonder actieve AMKA zijn begunstigden van internationale bescherming niet verstoken van medische hulp.

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat uw kinderen betreft verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dezelfde vrees te koesteren als voor uzelf, en geen bijkomende vrees in hoofde van uw kinderen te koesteren (CGVS, p. 15-16). Ook uw vrouw vermeldt geen bijkomende vrees in hoofde van uw kinderen dan hetgeen hierboven reeds besproken werd (CGVS A. (...), p. 18).

U maak niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak).

De neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara en huwelijksakte brengen geen bijkomende informatie toe aangaande uw situatie in Griekenland. uw Grieks paspoort en Griekse ADET staven dat u in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt. Beide documenten zijn bovendien nog geldig. Uw vliegticket van Griekenland naar België staat louter uw uitreisdatum uit Griekenland. "

De documenten die u neerlegt vermogen evenmin bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara en huwelijksakte brengen geen bijkomende informatie toe aangaande uw situatie in Griekenland. uw Grieks paspoort en Griekse ADET alsook die van uw kinderen staven dat u in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt. Deze documenten zijn bovendien nog geldig. Uw vliegticket van Griekenland naar België staat louter uw uitreisdatum uit Griekenland. De documenten aangaande uw psychologische opvolging in België (document 5 groene map) kunnen hoogstens staven dat u in België op 18 november en 5 december 2025 een consultatie had bij een psychologe en dat u op 24 december 2025 een volgende afspraak gepland had. Deze documenten geven echter geenszins informatie over uw ziektebeeld. U legt na afloop van het persoonlijk onderhoud een verslag neer, opgesteld door uw klinisch psychologe (document 7 groene map). In dit attest stelt de psychologe dat u ernstige psychologische klachten vertoont, gekenmerkt door intense en aanhoudende angst en significante depressieve symptomen. Uw psychologe verwijst hierbij naar de onstabiele administratieve situatie waarin u zich bevindt, en vooral naar een vrees om terug te moeten keren naar Afghanistan. Echter is er in onderhavige procedure geen sprake van een terugkeer naar Afghanistan, maar naar Griekenland. Verder stelt het verslag dat regelmatige psychologische begeleiding gericht op emotionele stabilisatie en de behandeling van psychotrauma's sterk wordt aanbevolen. Het verslag geeft echter geen concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische follow-up die voor u nodig geacht wordt. Bovendien wijst het CGVS erop dat ook in Griekenland medische en psychologische begeleiding mogelijk is (zie supra). Bijgevolg is het CGVS van mening dat de psychologische moeilijkheden waarop u zich beroept niet voldoende zijn om uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid te geven, en dus een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst.”

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van N.J. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans, Hazara en moslim te zijn. U groeide op in Shahkenokah, gelegen in het district Qarabagh in de provincie Ghazni, Afghanistan. U leerde uw vrouw, N.A. (...) (CGVS nr. (...)) kennen, die reeds verloofd was met haar paternale neef. Jullie besloten om samen weg te lopen, en vestigden jullie in het jaar 1391 (2012) in Kandahar. Jullie trouwden in datzelfde jaar. Vervolgens verhuisden jullie naar Herat, waar jullie 11 jaar zouden wonen. Vervolgens keerden jullie terug naar Shahkenokah, waar jullie 6 à 7 maanden verbleven tot aan jullie vertrek uit Afghanistan in juli 2023. U kreeg samen met uw vrouw een zoon, Jah. (...) (geboren 1 juni 2018) en een dochter, Ay. (...) (geboren 18 augustus 2023). Zij bevinden zich samen met u en uw partner in België.

U vernam dat de taliban op zoek was naar uw vrouw omdat ze een cursus organiseerde voor ongeletterden. U verliet Afghanistan samen met uw vrouw en kinderen op 10 juli 2023. U bleef gedurende uw hele reisweg steeds samen met uw vrouw en kinderen. Jullie reisden via Pakistan en Iran naar Turkije, waar jullie begin januari 2024 aankwamen. Jullie verbleven zo'n jaar in Turkije in Kozlu, nabij Zonguldak. U trachtte er uw verblijf te regulariseren, maar dit lukte niet. Jullie verlieten uiteindelijk Turkije en kwamen op 6 januari 2025 aan in Griekenland. U diende op diezelfde dag uw asielaanvraag in en integreert in het opvangcentrum. Op 18 juli 2025 ontvangt u de positieve beslissing. In diezelfde maand kwamen jullie erachter dat K. (...), de broer van de neef waaraan uw vrouw eerder beloofd werd, zich in Griekenland bevond en naar jullie op zoek was. Hij had jullie reeds eerder met de dood bedreigd. U ontving uw paspoort op 26 of 27 augustus, en op 29 augustus uw Griekse verblijfstitel. Op 29 augustus werden jullie verzocht het opvangcentrum te verlaten en trok u met uw gezin naar een hotel, waar u enkele dagen een kamer huurde. Jullie verlieten vervolgens Griekenland op 4 september 2025 en kwamen met het vliegtuig naar België. Uw aanvraag tot internationale bescherming diende u in op 5 september 2025.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: taskara; huwelijksakte; Grieks paspoort; Griekse ADET; vliegticket Griekenland-België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (zie document 1 blauwe map; documenten 3 en 4 groene map), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 7; documenten 3 en 4 groene map administratief dossier).

GEAS

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming

genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf>; Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf Country Report : Greece. Update 2024 », gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2114789/Verslag_feitenonderzoek_statushouders_in_Griekenland_2024.pdf ; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf;

Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf; *Communication on the status of migration management in mainland Greece* gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-managementmainland-greece_en).

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming (COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>). De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart op 18 juli 2025 via email op de hoogte te zijn gebracht van uw erkenning als begunstigde van internationale bescherming en verklaart uw reispas op 26 of 27 augustus ontvangen te hebben, en op 29 augustus uw verblijfstitel (CGVS, p. 7; e-mail advocaat d.d. 7 januari 2026). Uit de neergelegde documenten blijkt dat uw reispas nog geldig is tot en met 13 augustus 2030 (document 3 groene map). Uw verblijfstitel is geldig tot 17 juli 2028 (document 4 groene map).

U verklaart niet over een AFM, noch over een AMKA te beschikken (CGVS, p. 8). Uit onderstaande informatie blijkt dat sinds 2021 het AFM nummer automatisch gegenereerd wordt. U bracht geen elementen aan die zouden kunnen verklaren waarom dit voor u niet het geval was. U zou in het opvangcentrum informatie hebben gevraagd omtrent de AMKA, maar deze zouden ze niet hebben kunnen geven (CGVS, p. 8). Wat later verklaart u dat het, gezien uw situatie, niet mogelijk voor u was om een AMKA te bekomen daar u zich daarvoor naar Athene zou moeten begeven en verschillende administratieve stappen diende te zetten (CGVS, p. 18).

1. ADET

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in

geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsa.gean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Indien in uw geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst het CGVS erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze niet aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in

een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegian.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigten een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21).

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigten van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigten dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het bewijs van verblijf kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigden om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigden zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr/faq.html>) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Gezien deze tegenstrijdige informatie heeft het Commissariaat-generaal een reactie gevraagd aan het Griekse ministerie van Asiel en Migratie (zie NOTA in de map 'landeninformatie'). Hierin wordt verduidelijkt dat een arbeidsovereenkomst niet wettelijk vereist is om de A.M.K.A. te activeren, maar het A.M.K.A.-nummer is wel degelijk nodig voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat.

Op basis van het bovenstaande is het Commissariaat-generaal van mening dat er, afgezien van de wettelijke voorschriften, momenteel administratieve belemmeringen bestaan die de activering van het sociale zekerheidsnummer voor begunstigden van internationale bescherming die geen geregistreerde baan hebben, aanzienlijk bemoeilijken. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Deze vaststelling mag echter niet verhullen dat personen die bescherming genieten bij elk van deze stappen met administratieve moeilijkheden kunnen worden geconfronteerd.

Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Country Report: Griekenland. Update 2023; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : https://help.unhcr.org/greece/living-ingreece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van

zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw kort verblijf in Griekenland. U kwam toe in Griekenland op 6 januari 2025 (CGVS, p. 5). U verbleef er tot 29 augustus 2025 – tot het bekomen van uw reispas en paspoort – in een opvangcentrum (CGVS, p. 7; p. 8). U huurde vervolgens enkele dagen een kamer op hotel, en verliet Griekenland op 4 september 2025 (CGVS, p. 8; CGVS A. (...), p. 8-9). Uw erkenning tot begunstigde van internationale bescherming zou u zijn meegedeeld op 18 juli 2025 (CGVS, p. 7; CGVS A. (...), p. 7; document 1 blauwe map; document 1 blauwe map A. (...)). In totaal verbleef u dus nog geen 2 maanden als erkend vluchteling in Griekenland, en slechts enkele dagen na het bekomen van uw verblijfsdocumenten. Dat u zo'n korte tijd na het bekomen van uw beschermingsstatus en het bekomen van uw verblijfskaart en reispas het land verliet, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren omwille van bedreigingen die uw gezin ontving vanwege K. (...), de broer van de ex-verloofde van uw vrouw. Eerder, toen u zich nog in Turkije bevond, had deze persoon ook al telefonisch contact opgenomen en zowel u, uw vrouw als uw kinderen met de dood bedreigd (CGVS, p. 10). In Griekenland, kwam u via vrienden uit het opvangcentrum te weten dat deze persoon zich ook in Griekenland bevond en naar u informeerde (CGVS, p. 10). Uw vriend Al. (...) zou hem in Samos hebben gezien, en u later geïnformeerd hebben dat hij zich in Athene bevond (CGVS, p. 11). Ook uw schoonbroer informeerde uw vrouw dat K. (...) zich in Griekenland bevond (CGVS, p. 13). Uw vrouw zet hetzelfde asielmotief uiteen (CGVS A. (...), p. 10-11). Zij voegt doet dat K. (...) mentale problemen kent en dat hij reeds zijn eigen broer vermoord zou hebben (CGVS A. (...), p. 10). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de beweerdde bedreigingen die u de afgelopen jaren zou hebben ontvangen, noch met betrekking tot de aanwezigheid van K. (...) in Griekenland. Bij gebreke aan enige documentatie ter staving van uw verklaringen, blijft de aangevoerde problematiek beperkt tot een loutere blote bewering.

Voorts wordt ook vastgesteld dat u reeds in 1391 (2012) trouwde met uw vrouw (CGVS, p. 15). Jullie waren vervolgens in staat om meer dan 12 jaar lang in Afghanistan jullie leven verder uit te bouwen. U keerde zelfs zo'n 6 à 7 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan terug naar uw geboortedorp (CGVS, p. 4-5; CGVS A. (...) p. 4-5). Indien K. (...) werkelijk gebrand stond op wraak in naam van zijn broer en familie, dan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij hier eerder werk van zou hebben gemaakt en niet jarenlang gewacht zou hebben tot u zich kilometers ver van huis, in Europa, bevond om zijn slag te slaan. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Indien aangenomen zou worden dat u werkelijk een dreiging van K. (...) zou dienen te vrezen – in casu quod non -, dan nog dient bovendien vastgesteld te worden dat u geenszins weet aan te tonen dat u uw rechten uitgeput heeft om in Griekenland zelf bescherming te zoeken voor uw situatie. U zou éénmalig hulp ingeroepen hebben bij een veiligheidsagent van het opvangcentrum (CGVS, p.13). Deze zou om uw situatie gelachen hebben en u vervolgens weggestuurd hebben (CGVS, p. 10). Gevraagd of u naar een politiebureau trok om de situatie aan te kaarten, verklaart u dat het éénmalig in het opvangcentrum bij de veiligheidsagenten meldde, maar verder nergens anders. U verklaart dat ze in Griekenland niet in staat zijn om vluchtelingen te helpen (CGVS, p. 13). U bevestigt dat u niet naar een politiekantoor ging (CGVS, p. 13). Ook uw vrouw verklaart dat ze jullie in het opvangcentrum niet konden helpen en dat jullie buiten het opvangcentrum geen verdere hulp trachtten te zoeken (CGVS A. (...), p. 17). Als begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat dient u aan te tonen dat u uw rechten in desbetreffende lidstaat heeft uitgeput, dan wel aan te tonen waarom u daar niet toe in staat was. Dat u om een klacht in te dienen “de taal goed moet kunnen, omdat ze je anders gewoon wegsturen en ze je zeker niet gaan helpen (CGVS, p. 13)”, is louter een aanname die u in geen geval weet te staven. U toont met andere woorden niet aan dat u zich niet op uw rechten kon beroepen in Griekenland.

Voorts komt uit uw persoonlijk onderhoud naar voren dat u zelf nooit persoonlijk problemen ondervond met de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw bevestigt nooit problemen te hebben ondervonden met de Griekse autoriteiten (CGVS A. (...), p. 9). Uw advocaat stipt aan dat er doden gevallen zijn in het opvangcentrum, en dat de politie niet tussenbeide kwam (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie wel degelijk, hoewel enige tijd later, ter plaatse kwam (CGVS, p. 9). Hoe dan ook staat deze vertelling – wederom zonder enige onderbouwende documentatie – niet dat u persoonlijke problemen met de Griekse autoriteiten kende, dan wel dient te vrezen.

U verklaart zich voorts onveilig te hebben gevoeld in Griekenland. In het opvangcentrum werd namelijk drugs verkocht en werden mensen neergestoken (CGVS, p. 10). Ook uw vrouw verklaart zich onveilig te hebben

gevoeld in Griekenland, en verwijst daarbij naar situaties in het opvangcentrum (CGVS A. (...), p. 11). U betaalde op een bepaald moment een andere familie 200 euro om toegang te krijgen tot hun konix (een wooneenheid in een container binnen het opvangcentrum), zodat u niet langer in de slaapzaal hoefde te verblijven (CGVS, p. 11). U informeerde zich ook bij uw vriend Al. (...) die reeds naar Athene vertrokken was om te bekijken of u zich er met uw gezin kon vestigen. Hij vertelde u echter dat de situatie er heel erg was, dat er veel mensen drugsverslaafd waren en er gevochten werd (CGVS, p. 11). Ook hier verwijst het CGVS in eerste instantie naar het gegeven dat u zich, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, bij het voordoen van eventuele problemen, eerst tot de Griekse autoriteiten dient te wenden. U toont geenszins aan dat u uw rechten uitgeput heeft. Voorts dient aangestipt te worden dat u of uw gezin nooit rechtstreeks betrokken geraakte bij enig incident waar u of uw partner naar verwijst, en dat u deze ook volledig op uw eigen vertelling berusten. Tot slot stipt het CGVS aan dat de situatie waarin u zich bevond in het opvangcentrum als verzoeker van internationale bescherming, niet zonder meer als representatief kan worden beschouwd voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming.

U verklaart verder dat u in Griekenland geen woning zou kunnen vinden. Zo zou men zolang men geen werk heeft, geen woning kunnen vinden (CGVS, p. 11). Gevraagd welke problemen u precies ondervond bij het vinden van een woning, antwoordt u dat u het niet geprobeerd heeft, omdat u wist dat het niet zou lukken. Uw vriend Al. (...), die zich intussen in Athene bevond, vertelde u dat u om een woning te vinden eerst de taal grondig moest beheersen en vast werk moest hebben. Veel families zouden op straat leven (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw, wanneer gevraagd achter jullie pogingen om een woning te vinden, vertelt dat jullie het niet probeerden en verwijst louter naar algemene informatie vernomen via kennissen vinden (CGVS A. (...), p. 14-15), en niet naar jullie eigen ervaringen of pogingen om een woning te vinden. Vastgesteld dient te worden dat u ook hier wederom niet uit uw eigen ervaring spreekt, maar slechts verwijst naar informatie die u van een andere persoon te horen zou hebben gekregen. Beiden geven jullie aan geen woning hebben trachten te zoeken, noch enige hulp daarbij te hebben ingeroepen (CGVS A. (...), p. 15).

Gevraagd of u getracht heeft om werk te vinden in Griekenland, verklaart u aanvankelijk dat u het niet probeerde aangezien mensen die de taal niet beheersen, sowieso geen werk zouden krijgen (CGVS, p. 14). Uw advocaat wijst er nadien op dat u wel degelijk getracht heeft werk te zoeken in Griekenland gedurende de gehele duur van uw asielprocedure (CGVS, p. 17). U verduidelijkt dat u net na uw aankomst in Griekenland gedurende twee weken werkte, en slechts voor één van de twee weken uitbetaald werd (CGVS, p. 9; CGVS, p. 17). Gevraagd op welke manier u naar werk zocht, verklaart u dat u op Samos naar verschillende zaken ging. Daar werd u verteld dat aangezien u de taal niet sprak, ze u niet tewerk konden stellen (CGVS, p. 17). Gevraagd of u na uw erkenning nog probeerde om een job te vinden, verklaart u dat u met alleen uw reispas en verblijfstitel niet aan de slag kon gaan, u had andere documenten nodig. Gevraagd of u deze andere documenten in orde trachtte te brengen, verklaart u dat u geen toegang had tot dergelijke informatie. U verklaart dat u voor dit soort documenten met uw vrouw en kinderen naar Athene moest gaan om dit administratief in orde te brengen. Dit was voor u onmogelijk. Voorts zou u van iemand opgevangen hebben dat hij zijn documenten in orde bracht, maar alsnog geen job vond daar hij de taal niet sprak (CGVS, p. 18). Geconcludeerd kan worden dat u niet overtuigend uiteen wist te zetten waarom u in Griekenland niet zou kunnen werken. Vooreerst wijst het CGVS erop dat uw situatie als verzoeker om internationale bescherming niet zomaar kan dienen als maatstaf voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus geen pogingen meer ondernam om werk te vinden. Voorts wijst het CGVS erop dat uw status als begunstigde van internationale bescherming rechten maar ook plichten met zich meebrengt, zoals het in orde brengen van uw AMKA zoals hierboven reeds uiteengezet. Dat u hiervoor naar Athene zou moeten trekken klopt overigens niet, dit kan namelijk in eender welke EFKA of KEP, en ook in Samos is er een KEP aanwezig. Daar u verder in Turkije een hoge mate van zelfredzaamheid voor de dag wist te brengen – u huurde er een jaar lang een huisje (CGVS, p. 6; CGVS A. (...), p. 6), werkte er een jaar lang in het zwart in de bouwsector (CGVS, p. 7) zonder de taal te spreken (CGVS, p. 2), u trachtte er uw status meermaals te regulariseren door u naar de dienst vreemdelingenzaken te begeven (CGVS, p. 6; CGVS A. (...), p. 6-7) – ziet het CGVS niet in waarom u in Griekenland niet de nodige stappen had kunnen zetten om er te kunnen werken, er uw rechten te doen gelden en de daarbij horende administratieve stappen te zetten. Wat het beheersen van de taal betreft verklaart u dat u in het opvangcentrum meermaals informeerde naar de mogelijkheid hiertoe, maar dat er u verteld werd dat er geen mogelijkheden voorhanden waren voor volwassenen (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw haalt aan dat het beheersen van de taal noodzakelijk is om werk te vinden, maar dat het leren van de taal onmogelijk bleek te zijn (CGVS A. (...), p. 12-13). Volledigheidshalve wijst het CGVS op verschillende initiatieven die Griekse taallessen organiseren in Griekenland, waaronder ook bijvoorbeeld METAdrasi in Samos (meer info op <https://metadrasi.org/en/campaign/education-activities-adults-islands/>).

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoonst. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024). Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou brengen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).

U duidt verder dat gedurende uw verblijf in Griekenland, uw kinderen slechts 1 week naar school zijn kunnen gaan (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw hekelt het feit dat gedurende jullie 8 maanden in Griekenland, uw kinderen slechts 2 weken naar school konden gaan (CGVS A. (...), p. 11). Zij vreest dat uw kinderen bij terugkeer naar Griekenland niet naar school zouden kunnen gaan (CGVS A. (...), p. 13). Zij duidt dat het niet verboden is, maar dat gezien jullie situatie – geen woning, geen inkomen – het niet mogelijk zou zijn om uw kinderen naar school te sturen en de schoolkosten te betalen (CGVS A. (...), p. 13). Uit de Griekse wetgeving blijkt echter dat kinderen die erkend zijn als vluchteling, onder dezelfde voorwaarden onderwijs kunnen volgen als Griekse kinderen. Bovendien is het openbaar onderwijs in Griekenland gratis (zie document 3 blauwe map). Bijkomend stipt u aan dat u uw kinderen niet op school zou kunnen inschrijven indien u niet over een woning beschikt (mail advocaat d.d. 07.01.2026). Zoals hierboven reeds uiteengezet wist u niet hard te maken waarom u in Griekenland geen onderdak zou kunnen vinden. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat ook indien er documenten ontbreken – zoals een bewijs van adres – de school uw kind alsnog dient in te schrijven. De bezorgdheid dat uw kinderen daar niet naar school zouden kunnen gaan, is dus ongegrond.

Op vlak van medische bijstand hekelt u het feit dat uw kinderen een week lang moesten wachten op een afspraak in het ziekenhuis (CGVS, p. 15; CGVS A. (...), p. 16). Wachttijden binnen de medische wereld zijn echter niet ongewoon. Een wachttijd van een week is dan ook niet buitenmatig en kan op zich niet worden beschouwd als een tekort aan of het onthouden van medische bijstand.

Uw advocaat stipt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat uw vrouw nood had aan medische hulp (CGVS, p. 15; p. 18). Ook u vertelt dat uw vrouw in Griekenland medicatie moest nemen voor haar mentale problemen (CGVS, p. 15). Uw vrouw geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aan reeds van in Afghanistan op psychologisch vlak een opvolging te kennen (CGVS A. (...), p. 3). Zij zou daar naar de dokter en een neuroloog geweest zijn en medicatie gekregen hebben om rustig te blijven (CGVS A. (...), p. 3). Ze kan echter de medicatie niet opnoemen en legt geen documentatie neer aangaande haar opvolging in Afghanistan (CGVS A. (...), p. 3). Over haar situatie in Griekenland bevraagd, verklaart uw vrouw dat ze bij Artsen Zonder Grenzen gehoord werd en dat daaruit naar voren kwam dat zij met stress, depressie, slaapproblemen, huilen en agressief gedrag te kampen had. Ze kreeg bij de dokter van het opvangcentrum medicatie, maar nooit een volledige doos (CGVS A. (...), p. 16). Voorts blijkt uit het persoonlijk onderhoud van uw partner dat er voor haar een afspraak gemaakt werd bij een externe dokter, een psycholoog of neuroloog. Deze afspraak werd in april vastgelegd en zou plaatsvinden in september (CGVS A. (...), p. 17). Jullie verlieten het land diezelfde maand echter, waardoor de afspraak niet plaatsvond. Uit deze vertelling kan worden afgeleid dat ook uw vrouw niet verstoken bleef van medische bijstand. Bovendien blijkt uit bovenstaande informatie (zie 4. AMKA nummer (sociale zekerheid)) dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Ook zonder actieve AMKA zijn begunstigden van internationale bescherming niet verstoken van medische hulp.

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat uw kinderen betreft verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dezelfde vrees te koesteren als voor uzelf, en geen bijkomende vrees in hoofde van uw kinderen te koesteren (CGVS, p. 15-16). Ook uw vrouw

vermeldt geen bijkomende vrees in hoofde van uw kinderen dan hetgeen hierboven reeds besproken werd (CGVS A. (...), p. 18).

U maak niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak).

De neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara en huwelijksakte brengen geen bijkomende informatie toe aangaande uw situatie in Griekenland. uw Grieks paspoort en Griekse ADET staven dat u in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt. Beide documenten zijn bovendien nog geldig. Uw vliegticket van Griekenland naar België staft louter uw uitreisdatum uit Griekenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst.”

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“o artikelen 3 en 13 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM);

o artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;

o artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967;

o artikelen 1, 2, 3, 60 en 61 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, getekend te Istanbul op 11 mei 2011, geratificeerd op 14 mei 2016 (hierna « Verdrag van Istanbul »);

o artikelen 4, 14, 15, 18, 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna « Handvest »);

o artikelen 3, 8 en 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens;

o artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;

o artikel 20 en vlg. van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna « richtlijn 2011/95 »);

o artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna « richtlijn 2013/32 »);

o artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vluchtelingen (hierna « Vreemdelingenwet »);

o artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

o het beginsel van het hoger belang van het kind;

o de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting aangaande de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU (verzoekschrift, p.9-12).

Vervolgens doen verzoekende partijen, in een eerste onderdeel, gelden dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met het feit dat zij twee jonge kinderen hebben. “Dat gegeven op zich maakt nochtans ontegensprekelijk dat het gezin van verzoekende partijen bijzonder kwetsbaar is. Het spreekt voor zich dat de uiterst precaire (en zelfs gevaarlijke) situatie van het gezin van verzoekende partijen in Griekenland een des te belangrijker gewicht moet krijgen in de beoordeling van hun verzoek gezien de aanwezigheid van de twee jonge kinderen.

De bestreden beslissingen besteden daar echter geen enkele aandacht aan en gaat dus compleet voorbij aan het hoger belang van de kinderen, zoals hierna zal blijken.

13. In dit verband wijzen verzoekende partijen op Duitse rechtspraak volgens dewelke enkel alleenstaande, gezonde, jonge mannen de bitterharde Griekse omstandigheden zouden moeten kunnen trotseren. Enkel voor hen kan dus een beslissing tot niet ontvankelijkheid worden genomen:

(...)

Hoewel verzoekende partijen menen (en infra aan de hand van de beschikbare landeninformatie aantonen) dat ook alleenstaande jonge mannelijke erkende vluchtelingen in een situatie terechtkomen die strijdig is met artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Griekenland, volgt uit die rechtspraak dat verzoekende partijen wel degelijk in een situatie zouden terechtkomen die strijdig is met de menselijke waardigheid in de zin van art. 3 EVRM, gezien de aanwezigheid van twee jonge kinderen en hun moeder. Verzoekende partijen zijn immers geen alleenstaande, gezonde jongemannen.

Het hoger belang van hun (zeer) jonge kinderen moet vooropstaan.

Het hoeft geen betoog dat het niet in het belang van de kinderen is in een uiterst precaire omstandigheden op straat te belanden in Griekenland... Verzoekende partijen verwijzen naar hun feitenrelaas en naar de infra besproken landeninformatie.

Te meer gezien de aanwezigheid van de zeer jonge kinderen – die de individuele situatie van het gezin mee bepaalt – moet vastgesteld worden dat er ernstige op feiten beruste gronden bestaan om aan te nemen dat zij wel degelijk een zeer groot risico lopen opnieuw in een situatie terecht te komen die strijdig is met de menselijke waardigheid en met artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Griekenland

Op zijn minst moeten de bestreden beslissingen aldus worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht doordat onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.”

In een tweede onderdeel gaan verzoekende partijen in op de bijzondere procedurele noden van eerste verzoekende partij. Zij geven aan dat de vraag naar deze noden in de eerste bestreden beslissing zowat in het midden gelaten wordt en betogen:

“Deze beslissing omschrijft immers de psychologische kwetsbaarheid van eerste verzoekende partij, maar stelt dat er geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld in hoofde van eerste verzoekende partij.

(...)

Hieruit kan dus worden afgeleid dat het CGVS meent dat de bijzondere procedurele noden zich beperken tot een aantal garanties tijdens het onderhoud (die in casu feitelijk samenvallen met de minimale vereisten van de beleefdheid, zoals zich informeren ofschoon de persoon zich in staat voelt om verklaringen af te leggen), maar verbindt geen enkel gevolg aan de – minstens impliciete – vaststelling dat eerste verzoekende partij bijzondere procedurele noden vertoont wat betreft het onderzoek ten gronde van haar verzoek.

In dit verband kan eerste verzoekende enkel samen met Uw Raad stellen:

(...)

De elementen waarnaar de bestreden beslissing impliciet verwijst als «inachtneming van bijzondere procedurele noden », zijn niets meer en niets minder dan de minimale en gewone procedurele vereisten die aan elk verzoeker of verzoekster om internationale bescherming dienen gegarandeerd te worden. Het CGVS toont nergens aan dat de bijzondere procedurele noden van verzoeker effectief in acht werden genomen.

Het begrip van « bijzondere procedurele noden » is immers breder dan louter procedureel.”

Verzoekende partijen doen vervolgens een algemene en theoretische uiteenzetting aangaande de wijze waarop bijzondere procedurele noden in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en de risico's (verzoekschrift, p.15-21) en stellen:

“Dit is in casu geenszins geschied.

De « bijzondere procedurele nood » die impliciet werd toegekend aan eerste verzoekende partij, nl. haar vragen of zij zich in staat voelde om een verklaring af te leggen, is feitelijk louter een vereiste vastgelegd in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De psychologische kwetsbaarheid van eerste verzoekende partij, die ondertussen – en voor het nemen van de besteden beslissingen – objectief werd hardgemaakt door een psychologisch verslag, werd geenszins in acht genomen bij de analyse van de grond van haar verzoek.

Zoals hierboven aangetoond, moet het verzoek van een persoon met een trauma nochtans op een aangepaste wijze worden onderzocht, moet het onderzoek naar de geloofwaardigheid van deze persoon minder zwaar wegen en moeten de objectieve elementen meer gewicht hebben.

Niets toont aan dat het CGVS in casu met deze eis rekening heeft gehouden, wel integendeel.

Zoals hierboven uiteengezet, meent eerste verzoekende partij dat het feit dat haar werd gevraagd ofschoon zij zich in staat voelde om een verklaring af te leggen enkel betrekking heeft op het formeel aspect van de procedurele noden en dat het CGVS nalaat aan te tonen op welke wijze haar psychische toestand in rekening werd genomen bij het onderzoek ten gronde van haar verzoek om internationale bescherming.

Deze elementen alleen al voldoen om de bestreden beslissingen te vernietigen.”

In een derde onderdeel gaan verzoekende partijen in op de ineffectiviteit van de bescherming die in Griekenland werd verleend en de reden voor het noodgedwongen vertrek uit Griekenland.

Daarbij gaan verzoekende partijen vooreerst in op en voeren zij een betoog aan de hand van algemene landeninformatie aangaande de situatie (onder meer op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg, werk, overheidsbescherming, sociale hulpverlening, effectieve rechtsmiddelen, onderwijs, taallessen en administratieve hindernissen) voor begunstigen van internationale bescherming in Griekenland (verzoekschrift, p.23-28).

Omtrent hun persoonlijke situatie in Griekenland, voeren verzoekende partijen vervolgens aan:

“Weze vooreerst benadrukt dat tweede verzoekende partij tijdens de algehele duur van de behandeling van de procedure van het gezin hopeloos naar werk heeft gezocht, zonder ook maar enige mogelijkheid hiertoe te kunnen vinden.

Toen zij dan van de éne dag op de ander uit het centrum waar zij tijdens de procedure opgevangen werden, werden uitgezet, hadden zij geen andere optie dan op straat te belanden, of hun magere spaargelden te besteden aan een aantal nachten in een motelletje, wat zij ook deden.

Gelet op wat voorafgaat betreffende de algehele situatie in Griekenland voor erkende vluchtelingen enerzijds, en hun persoonlijke ervaring anderzijds – geen mogelijkheid om werk te vinden, uitzetting uit het opvangcentrum zonder enige begeleiding of sociale ondersteuning – is het overduidelijk dat het maar een kwestie van dagen was vooraleer het gezin, zoals andere gezinnen in soortgelijke situaties, op straat belandde.

Verzoekende partij ontkennen niet dat zij een beschermingsstatus verkregen in Griekenland.

Zij betwisten echter de effectiviteit van dit beschermingsstatus in Griekenland. De situatie voor kwetsbare personen met een beschermingsstatus in Griekenland is dermate desastreus, dat het gezin er niet naar terug gestuurd kan worden zonder dat hun rechten onder artikel 3 EVRM geschonden zullen worden.

Volgens de bestreden beslissingen zou tweede verzoekende partij in wezen voldoende autonoom en zelfredzaam zijn om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Hij zou toegang hebben tot de arbeidsmarkt, zodanig dat niets hem zou beletten om er werk te zoeken en te vinden en in te staan voor de behoeftes van zijn gezin.

Dit is bijzonder cynisch.

Immers blijkt het zeer duidelijk uit de verklaringen van tweede verzoekende partij, die nota bene op zich niet worden betwist, dat hij er met zijn echtgenote en hun twee kinderen in bijzonder onstabiele omstandigheden een uiterst precaire oplossing moesten vinden om niet op straat te belanden.

De bestreden beslissingen gaan er daarbij aan voorbij dat tweede verzoekende partij niet alleen maar met zijn vrouw en hun jonge kinderen in een bijzonder precaire toestand verkeerde in Griekenland.

Het CGVS verwijt tweede verzoekende partij in het algemeen dat hij onvoldoende inspanningen deed om een leven op te bouwen in Griekenland en om zijn rechten te hebben doen gelden.

Waar het CGVS stelt dat tweede verzoekende partij niet heeft geprobeerd een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen omdat hij slechts na een korte periode na de toekenning van zijn status vertrokken is uit Griekenland, wijzen verzoekende partijen erop dat hun vertrek uit Griekenland, vlak na het verkrijgen van verblijfsdocumenten op basis van hun vluchtelingenstatus, net noodzakelijk was door de bijzondere kwetsbaarheid van het jonge gezin en het risico om, na uitputting van hun spaargelden en zonder enige perspectief van werk noch sociale bijstand, zoals vele andere gezinnen van vluchtelingen in een mensonterende situatie te belanden. Het CGVS lijkt verzoekende partijen te verwijten niet te hebben gewacht tot zij effectief op straat moesten slapen om te beslissen dat zij moesten vertrekken...

De duur van het verblijf in Griekenland kan in die zin bovendien geen graadmeter zijn om – de kwetsbaarheid van het gezin in rekening gebracht – de levensomstandigheden in Griekenland te beoordelen in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoekende partijen brengen in herinnering dat artikel 3 EVRM absoluut is en dat volgens het EHRM de zelfs gevaarlijke of onwenselijke gedragingen van de beschermde persoon geen rol kunnen spelen in de beoordeling ervan (cf. supra wat dit betreft).

De stelling van het CGVS dat verzoekende partijen hun toegang tot basisrechten (onderdak, gezondheidszorg, werk, ...) hadden kunnen doen gelden als zij daartoe de nodige inspanningen hadden gedaan, is bovendien absurd en bijzonder cynisch. Dat is namelijk zoveel als zeggen dat verzoekende partijen moedwillig hun magere spaargelden besteedden aan het betalen van een motel om niet in een park te moeten slapen met hun jonge kinderen, en moedwillig in een absoluut precaire situatie bleven.

Een dergelijke stelling kan niet gevolgd worden, te meer gezien de verklaringen van verzoekende partijen – verklaringen die (voor zover mogelijk) worden gestaafd en op zich niet worden betwist – en gezien de beschikbare landeninformatie.

18. Aldus kan men alleen maar vaststellen dat wat verzoekende partijen meemaakten overeenstemt met algemene landeninformatie over Griekenland. Ondanks de vele inspanningen van verzoekende partijen, ondernamen de Griekse autoriteiten geen enkele actie om hun toegang tot basisbehoeften te garanderen.

Verzoekende partijen gaat hierna dieper in op de verschillende problemen, die weliswaar onderling samenhangen en in zijn geheel moeten worden beoordeeld.”

Verzoekende partijen doen verder een betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland op het vlak van de toegang tot huisvesting, opvang en bijstand (verzoekschrift, p.29-40). In dit kader wijzen verzoekende partijen onder meer op een brief van 10 Griekse ngo's, gericht aan het CGVS. Aangaande hun persoonlijke situatie doen verzoekende partijen vervolgens gelden:

“Er moet geconcludeerd worden dat het gezin van verzoekende partijen in Griekenland geen werkelijke kans maakt op huisvesting en dakloos zou worden of in zeer precare omstandigheden terecht zou komen bij een terugkeer naar Griekenland.

Verzoekende partijen stellen ten eerste vast dat op zich niet wordt betwist dat het gezin 's nachts zonder enige hulp uit het opvangcentrum werd gezet en helemaal geen hulp heeft kunnen genieten bij het vinden van een oplossing voor een huisvesting.

Door te stellen dat de verzoekende partijen niet kunnen sterk maken dat zij geen huis zouden kunnen huren in Griekenland, zonder de taal machtig te zijn, zonder Engels te spreken, zonder werk, lijkt het CGVS te suggereren dat verzoekende partijen moedwillig hun magere spaargelden in een motel hebben uitgegeven, terwijl er een andere oplossing zou hebben bestaan opdat zij niet op straat zouden belanden.

Die stelling is ten eerste absurd en kwetsend, kan vervolgens niet gevolgd worden en kan hoe dan ook de bestreden beslissingen niet staven.

Volledigheidshalve benadrukken verzoekende partijen de vele en helaas tevergeefse pogingen die zij en haar man logischerwijze – immers, wie zou niet alles in het werk stellen om onderdak te vinden voor zijn gezin met kinderen van nog geen vier jaar? – hebben ondernomen om aan de gevaren en de onzekerheid van de afwezigheid aan opvangperspectief te ontsnappen. Zij zochten tevergeefs werk tijdens de hele duur van hun asielprocedure, doch verzoeker kon enkel éénmalig tijdens een week werken, waarbij hij nog maar de helft van het beloofde loon heeft ontvangen.

Daarnaast blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat het gezin zich ook bij andere vluchtelingen informeerde over de mogelijkheden om hulp te krijgen (onder meer in Athene) om hun uiterst precare situatie te verbeteren.

(...)

In het licht van de besproken landeninformatie – waaruit een systemisch probleem m.b.t. tot toegang tot huisvesting, een tekort aan daklozenopvangplaatsen en aan bijstand voor internationaal beschermden blijkt – en in het licht van de pogingen die verzoekende partijen daar wel degelijk toe deden, is het absurd hen te verwijten dat zij onvoldoende zouden aantonen dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen om een werk en huisvesting te zoeken.

De stelling van de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen geenszins door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten dakloos bleven, is dan ook in strijd met het administratief dossier en met de besproken landeninformatie. Op zijn minst is er sprake van een gebrek aan motivatie.”

Verzoekende partijen doen verder een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland op het vlak van de toegang tot de arbeidsmarkt (verzoekschrift, p.41-43). Met betrekking tot hun persoonlijke situatie, doen verzoekende partijen vervolgens gelden:

“De verklaringen van verzoeker volgens dewelke hij geen werk kon vinden ondanks de vele inspanningen die hij daartoe deed, worden gestaafd door de geciteerde landeninformatie. Die informatie onderbouwt de vrees van verzoekende partijen dat in Griekenland hun fundamentele rechten, zoals beschermd door artikel 3 van het EVRM, opnieuw niet gerespecteerd zullen worden.

Het gezin van verzoekende partijen werd in Griekenland volkomen aan hun lot overgelaten. Er waren geen maatschappelijk assistenten of dergelijke die verzoekende partijen wegwijs konden maken in Griekenland. Verzoekende partijen zijn de Griekse taal niet machtig en spreken geen Engels. Bovendien hebben verzoekende partijen twee jonge kinderen die zij niet alleen op straat aan hun lot kunnen achterlaten, wat hun kansen op (menswaardig en veilig) werk des te kleiner maakt.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissingen stellen, hebben verzoekende partijen weldegelijk inspanningen geleverd om werk te zoeken. Het wordt niet betwist dat tweede verzoekende partij weldegelijk tevergeefs werk heeft gezocht in Griekenland; nochtans concluderen de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen « niet overtuigend » uiteen wisten te zetten waarom zij in Griekenland niet zouden kunnen werken.

Tweede verzoekende partij legde nochtans heel duidelijk wat volgt uit:

(...)

De conclusie van de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen er niet door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten niet in slaagden werk te vinden en dat zij hun rechten konden doen gelden mits zij daartoe de nodige inspanningen leverde, kan dus niet worden gevolgd.

Verzoekende partijen spreken Engels noch Grieks. Ze hebben nul sociale begeleiding genoten. De enige informatie over dewelke zij hebben beschikt betreft dus degene dat zij van landgenoten verkregen. Dat het niet zou kloppen dat verzoekende partijen zich naar Athene moesten begeven om een AMKA in orde te krijgen, kan hen dan ook bezwaarlijk worden verweten... Het feit dat het gezin in Turkije in het zwart werk

vond en een huisje kon huren, kan zeker niet betekenen dat zij daarom zonder enige sociale begeleiding hun weg zouden moeten kunnen vinden in het Grieks sociaal systeem.

Daarenboven gaat het CGVS wat dit betreft voorbij aan de hierboven geciteerde landeninformatie en aan de uiterst zorgwekkende en miserabele context voor vluchtelingen in Griekenland. Verzoekende partijen hebben tijdens hun verblijf in Griekenland geen werk gevonden en uit de beschikbare landeninformatie blijkt zeer duidelijk dat zij bij een eventuele terugkeer op dezelfde problemen zou stuiten. De kans dat zij regulier, veilig en menswaardig werk vinden is bijzonder klein.

Verzoekende partijen' vrees dat in Griekenland hun fundamentele rechten opnieuw niet gerespecteerd zullen worden, moet dus worden aangenomen."

Verzoekende partijen gaan, aan de hand van algemene landeninformatie, verder in op de (belemmeringen in de) toegang voor begunstigden van internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Griekenland (verzoekschrift, p.46-53). Ook in dit kader wijzen zij op de reeds aangehaalde brief van een aantal Griekse ngo's, gericht aan het CGVS. Betreffende hun persoonlijke situatie, geven zij vervolgens aan:

"Het gezin van de verzoekende partij beschikt niet over een geactiveerd sociaal zekerheidsnummer (AMKA), waardoor het bij een eventuele terugkeer geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg. Om dat nummer te activeren moeten verzoekende partijen regulier werk aan kunnen tonen. Echter, het is voor hen onmogelijk gebleken om (zelfs irregulier en onveilig) werk te vinden in Griekenland.

Weze bovendien benadrukt dat verzoekende partijen gediscrimineerd worden ten opzichte van Griekse staatsburgers voor wie minder zware voorwaarden gelden om de AMKA te activeren (cf. supra wat dit betreft). De verwijzing in de bestreden beslissingen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie 58 volgens dewelke de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf gelden bij de beoordeling van de situatie van begunstigden is dan ook niet pertinent.

41. Zelfs als zou worden aangenomen dat verzoekende partijen hun AMKA kunnen activeren (quod non), dan nog moet worden vastgesteld dat er lange wachttijden zijn, waardoor zij minstens tijdelijk geen toegang hebben tot gezondheidszorg.

Verder vormt ook discriminatie en de taalbarrière – die zij aan de lijve hebben ondervonden – een obstakel voor de daadwerkelijke toegang tot gezondheidszorg in Griekenland.

Verzoekende partijen hebben tijdens hun verblijf in Griekenland geen (noemenswaardige) toegang tot de gezondheidszorg gehad. Zij vrezen bij een eventuele terugkeer opnieuw geen toegang te hebben tot gezondheidszorg. Zo verklaarde eerste verzoekende partij :

(...)

Uit het psychologisch verslag dat ondertussen in België kon worden opgesteld over haar psychologische toestand, blijkt weldegelijk dat eerste verzoekende partij een dringende nood aan psychologische begeleiding had, en nog altijd heeft.

(stuk 5)

Deze hulp is niet voorhanden voor haar in Griekenland.

Op dezelfde wijze dat haar bijzondere procedurele noden niet in acht werden genomen bij het onderzoek van haar aanvraag, werd evenmin onderzocht op welke wijze aan de – ondertussen objectief gestaafde – nood aan psychologische hulp die zij tijdens haar onderhoud aangaf zou kunnen worden voldaan in Griekenland.

Bovendien blijkt zeer duidelijk uit de besproken landeninformatie dat het gebrek aan tolken inderdaad een zeer groot obstakel vormt voor de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland voor internationaal beschermden. Dit is natuurlijk des te erger wat betreft toegang tot psychologisch hulp...

De ontoegankelijkheid van de private gezondheidszorg wordt overigens bevestigd door het meest recente AIDA-rapport (cf. supra)

42. In het licht van de besproken landeninformatie en in het licht van de feiten is de stelling dat verzoekende partijen niet de nodige inspanningen hebben geleverd om toegang te hebben tot gezondheidszorg absurd en bijzonder ongepast.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissingen stellen, moet geconcludeerd worden dat verzoekende partijen in Griekenland geen toegang hadden tot de gezondheidszorg waarvan zij nodig hadden en dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat dit probleem zich bij een eventuele terugkeer opnieuw zou stellen."

Verzoekende partijen doen voorts een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de toegang die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland genieten tot de sociale zekerheid (verzoekschrift, p.56-60). Ook in dit kader wijzen zij op de brief van een aantal Griekse ngo's. Omtrent hun persoonlijke omstandigheden, verklaren verzoekende partijen:

"De afwezigheid van enige sociale bijstand is één van de redenen dat verzoekende partijen zo snel na de erkenning van een vluchtelingenstatus uit Griekenland zijn gevlucht.

Dit heeft immers, heel concreet, geleid tot het feit dat zij zonder mogelijkheid tot werk, noch tot enige mogelijkheid tot sociale bijstand, aan hun lot werden overgelaten in Griekenland.

Deze situatie ging, binnen de paar dagen, wanneer de magere spaargelden van het gezin op zouden zijn, met zekerheid leiden tot dakloosheid, wat ontegensprekelijk een mensonwaardige situatie uitmaakt, a fortiori met jonge kinderen.

Dit onderstreept opnieuw dat het voor verzoekende partijen onmogelijk is om in Griekenland toegang te krijgen tot behoorlijke en menswaardige levens omstandigheden, met een groot risico dat zij daar in een situatie van ernstige materiële deprivatie terechtkomen.”

Verder gaan verzoekende partijen in, aan de hand van algemene landeninformatie, op de toegang voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland tot onderwijs en taallessen (verzoekschrift, p.60-61). Zij geven, aangaande hun eigen situatie, aan:

“Verzoekende partijen hebben geen toegang tot onderwijs genoten voor hun zoontje, nochtans leerplichtig, gedurende de algehele duur van hun verblijf in Griekenland, op twee weken na. Er is geen reden om te denken dat deze omstandigheid gewijzigd zou worden bij een terugkeer naar Griekenland, en het CGVS laat na om dit aan te tonen, in strijd met art. 48/7 Vreemdelingenwet.

De vrees van verzoekende partijen dat hun minderjarige kinderen geen toegang zouden hebben tot onderwijs is dus wel degelijk gegrond. Hetzelfde geldt voor taal- en integratielessen voor de volwassenen.

52. Verder vrezen verzoekende partijen geen toegang te hebben tot taal- en integratielessen, terwijl het beheer van de Griekse taal onontbeerlijk is om toegang te krijgen bv. tot werk (cf. supra).

Het gezin informeerde zich in het opvangcentrum over de mogelijkheid Griekse taallessen te volgen, doch er werd hen geantwoord dat er geen mogelijkheden voorhanden waren voor volwassenen, terwijl het beheersen van de taal noodzakelijk is om werk te vinden.

Dit betwist het CGVS niet: hij « wijst » enkel op « verschillende initiatieven die Griekse taallessen organiseren in Griekenland waaronder ook bijvoorbeeld METAdrasi in Samosi », en verwijst naar een website (<https://metadrasi.org/en/campaign/education-activities-adults-islands/>)... enkel toegankelijk in het Grieks en in het Engels (!).

Het verwijzen naar een website opgesteld in talen dat verzoekende partijen niet machtig zijn om aan te tonen dat verzoekende partijen weldegelijk toegang zouden hebben (gehad) tot taallessen, terwijl er niet wordt betwist dat de informatie die hen door de Griekse autoriteiten van hun opvangcentrum werd gegeven was dat er geen taallessen voorhanden waren voor volwassenen, is lachwekkend.”

Verzoekende partijen wijzen vervolgens op en citeren uit algemene landeninformatie met betrekking tot racisme, discriminatie en een gebrek aan mogelijkheden om hun grondrechten te doen gelden in Griekenland (verzoekschrift, p.62-64). Omtrent hun persoonlijke omstandigheden, geven zij aan:

“Verzoekende partijen wijzen erop dat zoals ook blijkt uit hun verklaringen, de toegang tot effectieve hulp van de politie, het gerecht en in het algemeen het doen gelden van zijn rechten, een onmogelijke opdracht is in Griekenland.

Zo hebben zij absoluut geen hulp genoten van de politie toen zij bedreigd werden door K. (...).

In dit verband verklaarde tweede verzoekende partij wat volgt:

(...)

Opnieuw is hier het beheer van de taal de sleutel; maar met geen of onvoldoende toegang tot taallessen, en de onmogelijkheid om hun basisrechten (toegang tot huisvesting, tot de arbeidsmarkt, tot bescherming vanwege de overheid) te doen gelden zolang zij de taal niet machtig zijn, zouden verzoekende partijen bij een terugkeer naar Griekenland dus voor een onbepaalde duur in mensonwaardige omstandigheden verkeren.

Dit toont verder aan dat verzoekende partijen bij een terugkeer in Griekenland opnieuw niet in staat zouden zijn hun rechten te doen gelden en in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zouden terechtkomen, die de grens voorzien in artikel 3 EVRM zou overschrijden.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Verzoekende partijen wijzen uw Raad erop dat de Griekse autoriteiten de afgelopen maanden verklaringen hebben afgelegd waarin zij aangeven niet langer voornemens te zijn om personen die internationale bescherming genieten en die vanuit Duitsland worden teruggestuurd, weer op te nemen.

De Griekse autoriteiten hebben duidelijk aangegeven dat zij niet in staat zijn om alle migranten, met inbegrip van erkende vluchtelingen, die hun grondgebied zijn doorgedaan, op te vangen. Het gaat hier dus om een uitdrukkelijke erkenning door de Griekse autoriteiten van structurele tekortkomingen, waardoor zij niet in staat zijn om personen die internationale bescherming genieten op te vangen en hen de nodige bijstand te verlenen.

Dit getuigt ook van een vijandige houding van de Griekse autoriteiten ten opzichte van vluchtelingen, die de onmogelijkheid van een duurzame integratie in de Griekse samenleving bevestigt.”

Verzoekende partijen concluderen dat er bij een terugkeer naar Griekenland een schending dreigt van artikel 3 van het EVRM. Zij betogen:

“Omwille van de systematische en fundamentele gebreken en omwille van het kwetsbaar profiel van het gezin met twee zeer jonge kinderen, was het voor verzoekende partijen onmogelijk om in hun basisbehoeften te voorzien in Griekenland. Zij hadden geen toegang tot basisbehoeften en basisrechten, te weten huisvesting, toegang tot gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot sociale zekerheid en sociale bijstand, taallessen voor verzoekende partijen, onderwijs voor hun kinderen,...

Uit het feitenrelaas van verzoekende partijen blijkt duidelijk dat het gezin in Griekenland in een toestand verkeerde van zeer verregaande materiële deprivatie en dat verzoekende partijen niet konden voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals een vast onderdak hebben, fatsoenlijk eten, over noemenswaardige medische verzorging beschikken, hun kinderen naar school kunnen sturen,...

Uit de besproken landeninformatie en uit het feitenrelaas blijkt zeer duidelijk dat zij buiten hun wil om in die toestand verkeerden als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en het systematisch falend systeem. Verzoekende partijen waren volledig afhankelijk van overheidssteun, wat des te meer blijkt uit het feit dat de vele pogingen die zij ondernomen om hun erbarmelijke situatie te verbeteren tevergeefs waren en zij daardoor in een mensonwaardige toestand bleven.

Het gezin van de verzoekende partijen kon bovendien niet onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen « genieten » van hun rechten, zelfs niet in theorie (zie o.a. verschil in behandeling met betrekking activering AMKA).

Ondanks hun beschermingsstatus in Griekenland konden verzoekende partijen hun leven in Griekenland niet opbouwen. Zij hadden geen daadwerkelijke toegang tot basisvoorzieningen. De verklaringen van de verzoekende partijen worden één voor één bevestigd door de objectieve bronnen over de situatie in Griekenland die hierboven werden aangehaald.

Het leidt geen twijfel dat het gezin in eenzelfde mensonwaardige toestand zou terechtkomen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland. Het spreekt voor zich dat een eventuele terugkeer naar Griekenland bijzonder nefast zou zijn voor de (onder meer mentale) gezondheid van verzoekende partijen en hun kinderen.

Wegens de systematische en fundamentele schendingen van het EU-recht en van de mensenrechten in Griekenland, zou het voor verzoekende partijen onmogelijk zijn om in hun basisbehoeften te voorzien in geval van terugkeer, te meer gezien de bijzondere kwetsbaarheid van het gezin van verzoekende partijen, dat twee jonge kinderen telt van zeven en drie jaar oud.

Gezien de berucht schrijnende situatie in Griekenland is het gebrek aan analyse door de bestreden beslissingen, zowel van de systemische gebreken in Griekenland als van de persoonlijke situatie en kwetsbaarheid van het gezin, bijzonder problematisch.

Verzoekende partijen hebben voldoende aangetoond dat de bestreden beslissingen de bepalingen van het middel schenden en dat zij internationale bescherming in België behoeven.

De bestreden beslissingen moeten minstens vernietigd worden.”

3.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

- *In hoofdorde, de vluchtelingenstatus te erkennen aan verzoekende partijen;*
- *In ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekende partijen;*
- *In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen.”*

3.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Brief opgesteld door Mevr. H.A. (...), verantwoordelijke socio-juridische ondersteuning voor de VZW Vluchtelingenwerk Vlaanderen, dd. 16 oktober 2025

4. Brief gericht aan het CGVS en aan DVZ, uitgaande van 10 organisaties van het middenveld in Griekenland en met als onderwerp: « Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2025 », dd. 19 november 2025

5. Psychologisch verslag aangaande Mevr. N.A. (...), dd. 14.01.2026”.

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoekende partijen brengen in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4.2. Verweerder legt op 1 juni 2026 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen tonen hoegenaamd niet aan dat en op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en *in concreto* zou (kunnen) zijn geschonden door de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen werken evenmin uit op welke wijze artikel 18 van het Handvest, dat het recht op asiel behelst en op louter algemene wijze is geformuleerd, *in casu* en door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden.

Verzoekende partijen duiden verder niet hoe artikel 1 (dat enkel de doelstellingen van dit verdrag vastlegt), artikel 2 (dat de reikwijdte van dit verdrag bepaalt), artikel 3 (dat louter een aantal begripsomschrijvingen bevat) en artikel 60 (dat enkele algemeen geformuleerde waarborgen inzake gendergerelateerde verzoeken om internationale bescherming bevat) van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden.

Artikel 20 van Richtlijn 2011/95/EU bevat voorts slechts enkele louter algemene bepalingen. Verzoekende partijen werken niet uit hoe dit op algemene wijze geformuleerde artikel te dezen en door verweerder zou (kunnen) zijn geschonden. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van artikel 20 “*en vlg.*” van de voormelde richtlijn, wijst de Raad er verder op dat het niet aan de Raad is om na te gaan welke andere bepaling(en) van de voormelde richtlijn verzoekende partijen *in casu* mogelijk nog geschonden achten en waaruit deze schending zou bestaan. Het is aan verzoekende partijen om zulks te preciseren en aan te tonen en verzoekende partijen laten na dit te doen.

Derhalve wordt de schending van de voormelde artikelen door verzoekende partijen niet op dienstige wijze aangevoerd.

5.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus overeenkomstig de bepalingen zoals opgenomen in de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is te dezen dan ook niet aan de orde.

5.3. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt te dezen door verzoekende partijen ook niet op dienstige wijze opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekende partijen al dan niet terecht werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

5.4. Verzoekende partijen verwijzen daarnaast naar en doen een betoog inzake het hoger belang van hun kinderen, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoekende partijen en/of hun kinderen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

De situatie van de kinderen van verzoekende partijen en hun persoonlijke omstandigheden worden in hetgeen volgt uiteraard wel terdege in rekening gebracht en mee in de beoordeling betrokken.

5.5. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van artikel 33 van richtlijn 2013/32/EU verstreek blijkens artikel 51, 1° van deze richtlijn op 20 juli 2015. Artikel 33, § 2, a) van de richtlijn, zoals aangevoerd door verzoekende partijen, werd, zoals verzoekende partijen ook zelf aangeven, naar Belgisch recht omgezet in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen zich te

dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 33, § 2, a) van de voormelde richtlijn en wordt de schending van deze bepaling door hen niet op dienstige wijze aangevoerd.

Met de inhoud van het voormelde artikel van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

5.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

5.7. In dit kader wordt vooreerst met betrekking tot de vraag of verzoekende partijen bijzondere procedurele noden vertoonden, in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij DVZ geen bijzondere procedurele noden aan. Bij de start van het persoonlijk onderhoud overhandigt uw advocaat een document (document 5A groene map administratief dossier). Dit document duidt dat u reeds op 18 november en 5 december een consultatie kende bij een klinisch psychologe, maar geeft verder geen duiding aangaande uw psychologische problematieken. U verklaart zelf veel stress en slaapproblemen te kennen, vaak te moeten wenen en ook agressief gedrag te vertonen (CGVS, p. 3). Ook zou u concentratieproblemen kennen (CGVS, p. 3). U verklaart reeds van in Afghanistan veel zorgen te hebben, er depressief te zijn geweest en er medicatie te hebben gebruikt om rustig te blijven (CGVS, p. 3). U kan echter geen verdere informatie geven aangaande de medicatie die u innam. Noch heeft u enige medische documentatie om uw opvolging in Afghanistan te staven (CGVS, p. 3). U verklaart ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – dat plaatsvond op 16 december 2025 – reeds een maand opgevolgd te worden door een psycholoog, en reeds twee consultaties bij haar te hebben gehad (CGVS, p. 3). U legt ten tijde van uw persoonlijk onderhoud echter geen enkel document neer die enige diagnose voorop stelt. Er wordt u duidelijk gemaakt dat indien u veel stress of concentratieproblemen ervaart, u dit kan laten weten en er steeds een pauze ingelast kan worden (CGVS, p. 3). U verklaart aan de start van het persoonlijk onderhoud dat u zich zowel als fysiek klaar voelt om met het persoonlijk onderhoud te starten (CGVS, p. 2). Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u in staat was om coherent op de gestelde vragen te antwoorden en blijken er geen merkwaardige incidenten te hebben plaatsgevonden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

De documenten aangaande uw psychologische opvolging in België (document 5 groene map) kunnen hoogstens staven dat u in België op 18 november en 5 december 2025 een consultatie had bij een psychologe en dat u op 24 december 2025 een volgende afspraak gepland had. Deze documenten geven echter geenszins informatie over uw ziektebeeld. U legt na afloop van het persoonlijk onderhoud een verslag neer, opgesteld door uw klinisch psychologe (document 7 groene map). In dit attest stelt de psychologe dat u ernstige psychologische klachten vertoont, gekenmerkt door intense en aanhoudende angst en significante depressieve symptomen. Uw psychologe verwijst hierbij naar de onstabiele administratieve situatie waarin u zich bevindt, en vooral naar een vrees om terug te moeten keren naar Afghanistan. Echter is er in onderhavige procedure geen sprake van een terugkeer naar Afghanistan, maar naar Griekenland. Verder stelt het verslag dat regelmatige psychologische begeleiding gericht op emotionele stabilisatie en de behandeling van psychotrauma's sterk wordt aanbevolen. Het verslag geeft echter geen concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische follow-up die voor u nodig geacht wordt.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen slagen er in de voorliggende verzoekschriften hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

De motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, laten verzoekende partijen vooreerst volledig onverlet.

Verder trachten verzoekende partijen geheel ten onrechte te laten uitschijnen dat eerste verzoekende partij kamp(t)e met psychische problemen die van zulke ernstige aard waren of zijn dat deze van invloed (konden) zijn op haar vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming, om de verschillende onderhouden die in dit kader geschieden te volbrengen en om haar relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Uit het psychologische attest dat verzoekende partijen neerlegden en dat zij opnieuw bij het verzoekschrift voegen, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit attest niet werd opgesteld door een psychiater doch wel door een psycholoog. Verder blijkt uit dit attest niet op hoeveel ontmoetingen tussen de opsteller van dit attest en eerste verzoekende partij dit attest is gestoeld. Dient verder te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat het attest op iets anders zou zijn gebaseerd dan op de houding, gezegden en gedragingen van eerste verzoekende partij zelf ten overstaan van de opsteller van dit attest gedurende hun ontmoetingen en bij het afnemen van twee zelfrapportagelijsten. Daarbij blijkt nergens dat de houding, gezegden en gedragingen van eerste verzoekende partij nader zouden zijn onderzocht op hun waarachtigheid. In dit attest wordt immers nergens aangegeven dat of op welke wijze de zelfverklaarde psychische problemen van eerste verzoekende partij nader zouden zijn onderzocht of gediagnosticeerd; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat eerste verzoekende partij zou zijn onderworpen aan enig doorgedreven psychiatrisch onderzoek. Waar in het attest een aantal symptomen worden opgesomd, dient daarenboven te worden vastgesteld dat zulks slechts in bijzonder algemene bewoordingen geschiedt. Nergens wordt hierin concrete uitspraak gedaan over of verstrekken verzoekende partijen zelf de nodige concrete duiding of precisering omtrent de ernst van deze problemen. Ook wordt in dit attest niet concreet aangetoond of uitgewerkt en verstrekken verzoekende partijen niet de nodige concrete duiding omtrent welke de daadwerkelijke invloed van de psychische problemen van eerste verzoekende partij zou zijn op haar dagdagelijkse functioneren of haar vermogen om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het voormelde attest kan aldus niet worden afgeleid dat de beweerde psychische problemen van eerste verzoekende partij van zulke ernstige aard zouden zijn dat deze van invloed (konden) zijn op haar dagdagelijkse functioneren en haar vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en haar relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoekende partijen laten voorts na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verschaffen. Zij vergenoegen zich er immers toe eenvoudigweg en op algemene wijze te verwijzen naar de voorgehouden psychische problemen van eerste verzoekende partij en verweerder te verwijten dat deze niet in acht zouden zijn genomen, dat deze niet (afdoende) in rekening zouden zijn gebracht en dat hieraan geen gevolg zou zijn verbonden wat betreft het onderzoek ten gronde van haar verzoek. Verzoekende partijen tonen daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van eerste verzoekende partij van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Eerste verzoekende partij gaf bij de aanvang van haar procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven initieel zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Wanneer zij bij de DVZ werd ondervraagd over haar gezondheid, verklaarde eerste verzoekende partij bovendien slechts op algemene wijze: *“Het gaat maar ik heb veel stress. Ik wordt niet opgevolgd door een arts”* (administratief dossier eerste verzoekende partij, verklaring DVZ, nr.29). Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, gaf eerste verzoekende partij bij het CGVS daarenboven duidelijk aan dat zij zich zowel mentaal als fysiek klaar voelde om het persoonlijk onderhoud te volbrengen. Er werd aan eerste verzoekende partij bovendien duidelijk gemaakt dat, indien zij veel stress of concentratieproblemen zou ervaren, zij dit steeds kon laten weten en er een pauze kon worden ingelast (administratief dossier eerste verzoekende partij, npo, p.2-3). Uit haar verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van eerste verzoekende partij worden afgeleid. Nergens formuleerde eerste verzoekende partij of haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve

onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat eerste verzoekende partij tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bovendien vroeg en ontving eerste verzoekende partij een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte zij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het CGVS. Aldus wordt eerste verzoekende partij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan zij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de voormelde problemen.

Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat eerste verzoekende partij omwille van haar vermeende mentale of psychische problemen niet normaal zou kunnen functioneren en niet in staat zou zijn geweest om de elementen ter staving van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er in hoofde van eerste verzoekende partij bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

5.8. De bestreden beslissingen zijn, zoals reeds hoger werd aangegeven, geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, die de omzetting vormt van artikel 33, 2°, a) van Richtlijn 2013/32/EU, bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissingen duidelijk en genoegzaam blijkt dat verzoekende partijen over een internationale beschermingsstatus en een hieraan gekoppeld verblijfsrecht beschikken in Griekenland. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (zie document 1 blauwe map; documenten 2 en 4 groene map), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 7; documenten 3 en 4 groene map administratief dossier).

(...)

U verklaart op 18 juli 2025 via email op de hoogte te zijn gebracht van uw erkenning als begunstigde van internationale bescherming en verklaart uw reispas en verblijfstitel eind augustus in ontvangst te hebben genomen (CGVS, p. 7). Uit de neergelegde documenten blijkt dat uw Grieks paspoort uitgegeven werd op 14 augustus 2025 en geldig is tot 13 augustus 2030 (document 2 groene map administratief dossier. Uw Griekse verblijfstitel werd uitgegeven op 17 juli 2025 en is geldig tot 17 juli 2028 (document 4 groene map).

(...)

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (zie document 1 blauwe map; documenten 3 en 4 groene map), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 7; documenten 3 en 4 groene map administratief dossier).

(...)

U verklaart op 18 juli 2025 via email op de hoogte te zijn gebracht van uw erkenning als begunstigde van internationale bescherming en verklaart uw reispas op 26 of 27 augustus ontvangen te hebben, en op 29 augustus uw verblijfstitel (CGVS, p. 7; e-mail advocaat d.d. 7 januari 2026). Uit de neergelegde documenten blijkt dat uw reispas nog geldig is tot en met 13 augustus 2030 (document 3 groene map). Uw verblijfstitel is geldig tot 17 juli 2028 (document 4 groene map).”

Verzoekende partijen betwisten deze motieven niet. Integendeel bevestigen zij andermaal expliciet dat zij een internationale beschermingsstatus verkregen in Griekenland.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoekende partijen, die in dit land beschikken over een internationale beschermingsstatus en geldige verblijfsdocumenten, heden niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Griekenland. Verzoekende partijen doen aan deze vaststelling geenszins afbreuk met hun verwijzing naar een verklaring vanwege de Griekse autoriteiten waarin aangegeven wordt dat deze autoriteiten niet langer voornemens zijn om personen die vanuit Duitsland worden teruggestuurd op te vangen. Deze verklaring heeft namelijk betrekking op verzoekers om internationale bescherming die na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Griekenland naar Duitsland reizen en ten aanzien van dewelke in dit laatste land en in het kader van een Dublinprocedure een terugkeerverzoek wordt gedaan ten overstaan van Griekenland. Deze

verklaring heeft geen betrekking op personen die een internationale beschermingsstatus en een hieraan gekoppeld verblijfsrecht genieten in Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor

zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 *Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).*

92 *Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.*

93 *De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.*

94 *Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."*

Verzoekende partijen dienen overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich gelijk kan worden gesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt daarbij aan verzoekende partijen toe om het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hen deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Dient in het licht van het voorgaande te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota en op grond van en rekening houdend met het geheel van de in deze nota aangehaalde en in het dossier opgenomen landeninformatie omtrent de algemene situatie in Griekenland (waaronder de brief die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt) geheel terecht aangeeft:

"Verweerder is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken. Uit onderstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een beperkt aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming.

Administratieve situatie

1. *ADET Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande*

materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335> ; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Indien in verzoekers geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst verweerder erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze niet aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens bovenstaande informatie, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid. Verweerder benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen, ... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie “buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om.”

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens

het laatste AIDA-rapport " the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigden ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf ; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigden een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21).

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

Verweerder wijst erop dat uit de informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigden dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie

van Migratie en Asiel. Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het bewijs van verblijf kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigden om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigden zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr/faq.html>) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-au-marche-du-travail>) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026, p. 19).

Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat begunstigden naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331.pdf).

Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle

statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Verweerder is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Verschillende administratieve rechtbanken, waaronder Duitse en Zwitserse administratieve rechtbanken, hebben in talrijke uitspraken geoordeeld dat verzoekers zonder ernstige gezondheidsproblemen die in staat zijn om te werken, over het algemeen gevrijwaard zijn van de risico's die inherent zijn aan de tekortkomingen van het Griekse systeem. In deze rechtspraak wordt geduid dat een loutere verwijzing naar moeilijke opvang- en levensomstandigheden in Griekenland, ook voor gezinnen met minderjarige kinderen, niet voldoende is om te oordelen dat er sprake zou zijn van een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers moeten aantonen dat zij ondanks redelijke inspanningen niet in staat zijn geweest een waardig bestaan in Griekenland op te bouwen, quod non in casu. Deze arresten herinneren eraan dat de Europese jurisprudentie een bijzonder extreme drempel van armoede oplegt om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Verweerder is derhalve van mening dat, hoewel een voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Verweerder besluit dan ook dat de persoonlijke situatie en individuele omstandigheden van de verzoeker als statushouder in Griekenland te dezen doorslaggevend zijn, en de bewijslast terzake onverkort bij hem berust, waar uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie.”

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan het voorgaande. De informatie die verzoekende partijen aanhalen en waaruit verzoekende partijen citeren ligt immers in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. De Raad onderstreept, waar verzoekende partijen een betoog voeren omtrent de situatie, mogelijkheden en administratieve besommeringen voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, dat in de hierboven gedane analyse van de algemene situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming met deze elementen rekening gehouden wordt en erkend wordt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk is, onder andere door de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Tevens erkent de Raad dat, gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, er een evolutie is naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie kan echter in het geheel niet worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland (onder meer op het vlak van de (gelijke) toegang tot de nodige bescherming, documenten, huisvesting, arbeidsmarkt, gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen) zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die vanuit een andere lidstaat van de EU terugkeert naar Griekenland zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen dienen zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Verzoekende partijen slagen er *in casu* echter hoegenaamd niet in om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zouden riskeren te komen die dermate ernstig is dat hun toestand zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dient immers te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij als begunstigden van internationale bescherming niet in staat waren of zijn om zichzelf toegang te verschaffen tot officiële documenten en, via deze documenten, tot de nodige bescherming, huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen; laat staan dat zij zouden aantonen dat zij daardoor, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtwamen of bij een terugkeer naar Griekenland terecht zouden riskeren te komen in een situatie van een zeer verregaande materiële deprivatie, zoals hoger omschreven.

Waar verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een verhoogde kwetsbaarheid zouden vertonen, en dit omdat eerste verzoekende partij zou kampen met psychische problemen en omdat zij twee jonge kinderen hebben, dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen in dit betoog niet kunnen worden gevolgd.

Wat betreft de voorgehouden psychische problemen van eerste verzoekende partij, kan immers vooreerst dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Uit deze vaststellingen blijkt dat niet kan worden aangenomen dat deze problemen in hoofde van eerste verzoekende partij een dermate verhoogde kwetsbaarheid met zich zou brengen dat deze een (ernstige) impact heeft op haar dagdagelijkse functioneren en op haar vermogen om zich op een zelfstandige wijze staande te houden. Verder blijkt uit zowel hetgeen wat voorafgaat als hetgeen volgt dat eerste verzoekende partij zich in het kader van haar voorgehouden psychische problemen in Griekeland toegang kan verschaffen tot de nodige gezondheidszorg.

Verzoekende partijen tonen verder niet aan en uit de beschikbare landeninformatie kan evenmin worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij twee jonge kinderen hebben zou kunnen volstaan om aan te tonen of besluiten dat het onredelijk zou zijn te verwachten dat zij zouden terugkeren naar en een bestaan zouden uitbouwen in Griekenland. Uit de heden voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het gegeven jonge kinderen te hebben *an sich* zou kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Griekenland terecht zouden komen in of zouden worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zouden bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin zij zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Waar aangenomen kan worden dat de aanwezigheid van hun twee jonge kinderen bijkomende uitdagingen met zich kan brengen, blijkt nergens uit de beschikbare landeninformatie dat zulks zou toelaten om automatisch te besluiten dat verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen daardoor in de onmogelijkheid zouden verkeren om, zo zij daartoe een ernstige poging zouden ondernemen en de vereiste stappen zouden zetten, hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op een gedegen wijze te doen gelden.

Dient verder te worden herhaald dat verzoekende partijen, zoals reeds hoger bleek, beide in het bezit zijn van een nog geldige ADET en een nog geldig Grieks vluchtelingenpaspoort. Deze documenten worden niet automatisch afgegeven maar worden bekomen na het doorlopen van bepaalde administratieve procedures. Verzoekende partijen toonden zich aldus in staat om hun weg naar zulke procedures te vinden en deze procedures ook te doorlopen.

Desondanks bleven verzoekende partijen, nadat aan hen internationale bescherming werd verleend en nadat zij hun verblijfsdocumenten ontvingen, slechts een geringe tijd in Griekenland en ondernamen zij geen ernstige en aanhoudende pogingen om zich aldaar op een duurzame en blijvende wijze te vestigen. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Vooreerst dient gewezen te worden op uw kort verblijf in Griekenland. U kwam toe in Griekenland op 6 januari 2025 (CGVS, p. 5). U verbleef er tot 29 augustus 2025 – tot het bekomen van uw reispas en paspoort – in een opvangcentrum (CGVS, p. 7; p. 8). U huurde vervolgens enkele dagen een kamer op hotel, en verliet Griekenland op 4 september 2025 (CGVS, p. 8; CGVS A. (...), p. 8-9). Uw erkenning tot begunstigde van internationale bescherming zou u zijn meegedeeld op 18 juli 2025 (CGVS, p. 7; CGVS A. (...), p. 7; document 1 blauwe map; document 1 blauwe map A. (...)). In totaal verbleef u dus nog geen 2 maanden als erkend vluchteling in Griekenland, en slechts enkele dagen na het bekomen van uw verblijfsdocumenten. Dat u zo’n korte tijd na het bekomen van uw beschermingsstatus en het bekomen van uw verblijfskaart en reispas het land verliet, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door boudweg te poneren dat een vertrek noodzakelijk was, en dit om te voorkomen dat zij in een mensonterende situatie zouden belanden, doen zij aan de voormelde motieven immers geenszins afbreuk. Mede gelet op de vaststellingen die hieronder volgen, treedt de Raad verweerder in de voormelde motieven bij en is de Raad van oordeel dat uit het feit dat verzoekende partijen er reeds enkele dagen na het bekomen van hun verblijfsdocumenten voor opteerden om Griekenland te verlaten kan worden afgeleid dat verzoekende partijen geen oprechte intentie hadden om zich aldaar op een duurzame en blijvende wijze te vestigen en er een bestaan uit te bouwen.

Waar verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat zij, zo zij daartoe wel een ernstige poging hadden ondernomen of zouden ondernemen, in Griekenland geen toegang zouden hebben (gehad) tot werk en/of onderdak, dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partijen zulks hoegenaamd niet aantonen of aannemelijk maken. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen en op basis van de verklaring van verzoekende partijen namelijk op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“U verklaart verder dat u in Griekenland geen woning zou kunnen vinden. Zo zou men zolang men geen werk heeft, geen woning kunnen vinden (CGVS, p. 11). Gevraagd welke problemen u precies ondervond bij het vinden van een woning, antwoordt u dat u het niet geprobeerd heeft, omdat u wist dat het niet zou lukken. Uw vriend Al. (...), die zich intussen in Athene bevond, vertelde u dat u om een woning te vinden eerst de taal grondig moest beheersen en vast werk moest hebben. Veel families zouden op straat leven (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw, wanneer gevraagd achter jullie pogingen om een woning te vinden, vertelt dat jullie het niet probeerden en verwijst louter naar algemene informatie vernomen via kennissen vinden (CGVS A. (...), p. 14-15), en niet naar jullie eigen ervaringen of pogingen om een woning te vinden. Vastgesteld dient te worden dat u ook hier wederom niet uit uw eigen ervaring spreekt, maar slechts verwijst naar informatie die u van een andere persoon te horen zou hebben gekregen. Beiden geven jullie aan geen woning hebben trachten te zoeken, noch enige hulp daarbij te hebben ingeroepen (CGVS A. (...), p. 15).

Gevraagd of u getracht heeft om werk te vinden in Griekenland, verklaart u aanvankelijk dat u het niet probeerde aangezien mensen die de taal niet beheersen, sowieso geen werk zouden krijgen (CGVS, p. 14). Uw advocaat wijst er nadien op dat u wel degelijk getracht heeft werk te zoeken in Griekenland gedurende de gehele duur van uw asielprocedure (CGVS, p. 17). U verduidelijkt dat u net na uw aankomst in Griekenland gedurende twee weken werkte, en slechts voor één van de twee weken uitbetaald werd (CGVS, p. 9; CGVS, p. 17). Gevraagd op welke manier u naar werk zocht, verklaart u dat u op Samos naar verschillende zaken ging. Daar werd u verteld dat aangezien u de taal niet sprak, ze u niet tewerk konden stellen (CGVS, p. 17). Gevraagd of u na uw erkenning nog probeerde om een job te vinden, verklaart u dat u met alleen uw reispas en verblijfstitel niet aan de slag kon gaan, u had andere documenten nodig. Gevraagd of u deze andere documenten in orde trachtte te brengen, verklaart u dat u geen toegang had tot dergelijke informatie. U verklaart dat u voor dit soort documenten met uw vrouw en kinderen naar Athene moest gaan om dit administratief in orde te brengen. Dit was voor u onmogelijk. Voorts zou u van iemand opgevangen hebben dat hij zijn documenten in orde bracht, maar alsnog geen job vond daar hij de taal niet sprak (CGVS, p. 18). Geconcludeerd kan worden dat u niet overtuigend uiteen wist te zetten waarom u in Griekenland niet zou kunnen werken. Vooreerst wijst het CGVS erop dat uw situatie als verzoeker om internationale bescherming niet zomaar kan dienen als maatstaf voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus geen pogingen meer ondernam om werk te vinden. Voorts wijst het CGVS erop dat uw status als begunstigde van internationale bescherming rechten maar ook plichten met zich meebrengt, zoals het in orde brengen van uw AMKA zoals hierboven reeds uiteengezet. Dat u hiervoor naar Athene zou moeten trekken klopt overigens niet, dit kan namelijk in eender welke EFKA of KEP, en ook in Samos is er een KEP aanwezig. Daar u verder in Turkije een hoge mate van zelfredzaamheid voor de dag wist te brengen – u huurde er een jaar lang een huisje (CGVS, p. 6; CGVS A. (...), p. 6), werkte er een jaar lang in het zwart in de bouwsector (CGVS, p. 7) zonder de taal te spreken (CGVS, p. 2), u trachtte er uw status meermaals te regulariseren door u naar de dienst vreemdelingenzaken te begeven (CGVS, p. 6; CGVS A. (...), p. 6-7) – ziet het CGVS niet in waarom u in Griekenland niet de nodige stappen had kunnen zetten om er te kunnen werken, er uw rechten te doen gelden en de daarbij horende administratieve stappen te zetten. Wat het beheersen van de taal betreft verklaart u dat u in het opvangcentrum meermaals informeerde naar de mogelijkheid hiertoe, maar dat er u verteld werd dat er geen mogelijkheden voorhanden waren voor volwassenen (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw haalt aan dat het beheersen van de taal noodzakelijk is om werk te vinden, maar dat het leren van de taal onmogelijk bleek te zijn (CGVS A. (...), p. 12-13). Volledigheidshalve wijst het CGVS op verschillende initiatieven die Griekse taallessen organiseren in Griekenland, waaronder ook bijvoorbeeld METAdrasi in Samos (meer info op <https://metadrasi.org/en/campaign/education-activities-adults-islands/>).

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoonde. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed

Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).

Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou brengen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90)."

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Uit de verklaringen van verzoekende partijen, zoals hierboven aangehaald, blijkt duidelijk dat verzoekende partijen, dit nadat zij internationale bescherming en verblijfsdocumenten bekwamen, nauwelijks enige poging ondernamen om werk te vinden en om zichzelf van huisvesting te voorzien. Dat dit omwille van het taalverschil onmogelijk voor hen zou zijn geweest, kan niet worden gevolgd. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt namelijk dat zij zelf niet eens een ernstige poging ondernamen om werk en huisvesting te bekomen. Dat zij hypothetisch aangeven dat de taalkloof hieraan toch in de weg zou hebben gestaan, is dan ook niet ernstig. Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissingen in dit kader met recht gewezen op de mogelijkheden tot taalonderwijs in Griekenland. Verder kan daarbij worden gewezen op het bestaan van allerhande apps aan de hand waarvan de taal kan worden geleerd en op de mogelijkheden tot het gebruiken, als hulpmiddel in de communicatie, van vertaalapps. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich tot een loutere herhaling en bevestiging van hun eerder afgelegde verklaringen en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen die het CGVS daaraan verbindt in de bestreden beslissingen. Hiermee ontkrachten verzoekende partijen de voormelde motieven op generlei wijze. Bijkomend kan in het kader van het voorgaande overigens worden opgemerkt dat verzoekende partijen erin slaagden hun reis naar België te organiseren en te financieren, alhier in weerwil van de taalbarrière hun weg te vinden naar de procedure internationale bescherming en deze procedure te doorlopen en zich alhier te vestigen in een vreemde maatschappij. Dit wijst, net als de voorgaanden van verzoekende partijen in zowel Turkije als Griekenland, op de nodige zelfstandigheid en zelfredzaamheid van verzoekende partijen.

In zoverre verzoekende partijen andermaal poneren dat hun kinderen in Griekenland geen onderwijs konden of zouden kunnen genieten, dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd wordt:

"U duidt verder dat gedurende uw verblijf in Griekenland, uw kinderen slechts 1 week naar school zijn kunnen gaan (CGVS, p. 14). Ook uw vrouw hekelt het feit dat gedurende jullie 8 maanden in Griekenland, uw kinderen slechts 2 weken naar school konden gaan (CGVS A. (...), p. 11). Zij vreest dat uw kinderen bij terugkeer naar Griekenland niet naar school zouden kunnen gaan (CGVS A. (...), p. 13). Zij duidt dat het niet verboden is, maar dat gezien jullie situatie – geen woning, geen inkomen – het niet mogelijk zou zijn om uw kinderen naar school te sturen en de schoolkosten te betalen (CGVS A. (...), p. 13). Uit de Griekse wetgeving blijkt echter dat kinderen die erkend zijn als vluchteling, onder dezelfde voorwaarden onderwijs kunnen volgen als Griekse kinderen. Bovendien is het openbaar onderwijs in Griekenland gratis (zie document 3 blauwe map). Bijkomend stipt u aan dat u uw kinderen niet op school zou kunnen inschrijven indien u niet over een woning beschikt (mail advocaat d.d. 07.01.2026). Zoals hierboven reeds uiteengezet wist u niet hard te maken waarom u in Griekenland geen onderdak zou kunnen vinden. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat ook indien er documenten ontbreken – zoals een bewijs van adres – de school uw kind alsnog dient in te schrijven. De bezorgdheid dat uw kinderen daar niet naar school zouden kunnen gaan, is dus ongegrond."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat het CGVS niet zou aantonen dat hun kinderen in Griekenland naar school zouden kunnen gaan, betreft namelijk een loutere en aperte miskenning van de voormelde, pertinente en terechte motieven. Door eenvoudigweg te poneren dat hun vrees dat hun minderjarige kinderen geen toegang zouden hebben tot onderwijs wel degelijk gegrond zou zijn, ontkrachten verzoekende partijen deze motieven evenmin.

Met betrekking tot de toegang tot de Griekse gezondheidszorg, wordt in de bestreden beslissingen, op basis van de verklaringen van verzoekende partijen en de beschikbare landeninformatie en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, verder geheel terecht aangegeven:

"Op vlak van medische bijstand hekelt u het feit dat uw kinderen een week lang moesten wachten op een afspraak in het ziekenhuis (CGVS, p. 15; CGVS A. (...), p. 16). Wachttijden binnen de medische wereld zijn echter niet ongevoel. Een wachttijd van een week is dan ook niet buitenmatig en kan op zich niet worden beschouwd als een tekort aan of het onthouden van medische bijstand."

Uw advocaat stipt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat uw vrouw nood had aan medische hulp (CGVS, p. 15; p. 18). Ook u vertelt dat uw vrouw in Griekenland medicatie moest nemen voor haar mentale problemen (CGVS, p. 15). Uw vrouw geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aan reeds van in Afghanistan op psychologisch vlak een opvolging te kennen (CGVS A. (...), p. 3). Zij zou daar naar de dokter en een neuroloog geweest zijn en medicatie gekregen hebben om rustig te blijven (CGVS A. (...), p. 3). Ze kan echter de medicatie niet opnoemen en legt geen documentatie neer aangaande haar opvolging in Afghanistan (CGVS A. (...), p. 3). Over haar situatie in Griekenland bevestigd, verklaart uw vrouw dat ze bij Artsen Zonder Grenzen gehoord werd en dat daaruit naar voren kwam dat zij met stress, depressie, slaapproblemen, huilen en agressief gedrag te kampen had. Ze kreeg bij de dokter van het opvangcentrum medicatie, maar nooit een volledige doos (CGVS A. (...), p. 16). Voorts blijkt uit het persoonlijk onderhoud van uw partner dat er voor haar een afspraak gemaakt werd bij een externe dokter, een psycholoog of neuroloog. Deze afspraak werd in april vastgelegd en zou plaatsvinden in september (CGVS A. (...), p. 17). Jullie verlieten het land diezelfde maand echter, waardoor de afspraak niet plaatsvond. Uit deze vertelling kan worden afgeleid dat ook uw vrouw niet verstoken bleef van medische bijstand. Bovendien blijkt uit bovenstaande informatie (zie 4. AMKA nummer (sociale zekerheid)) dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Ook zonder actieve AMKA zijn begunstigden van internationale bescherming niet verstoken van medische hulp. Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat zij, zo zij daartoe de nodige stappen zouden zetten, in de onmogelijkheid zouden verkeren om werk te vinden en een AMKA nummer te bekomen en te activeren. Bovendien kan worden aangenomen dat zij, als begunstigden van internationale bescherming, in tussentijd niet verstoken blijven van medische hulp in Griekenland. Dat er aldaar wachttijden zouden zijn in de gezondheidszorg, is verder eigen aan de gezondheidssector en kan op zich niet worden beschouwd als zijnde een indicatie dat verzoekende partijen verstoken zouden blijven van de nodige gezondheidszorg in Griekenland. Wat betreft de taalbarrière, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Door, dit in weerwil van de hoger aangehaalde landeninformatie, op louter algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te beweren dat zij geen toegang hadden of zouden hebben tot sociale bijstand of zekerheid en daarom besloten te vertrekken, tonen verzoekende partijen verder geenszins aan dat zij, zo zij daartoe de nodige pogingen zouden ondernemen en stappen zouden zetten, in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de aldaar gevestigde systemen van sociale bijstand en zekerheid.

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, wordt in de bestreden beslissingen verder geheel terecht gemotiveerd:

“U verklaart niet te kunnen terugkeren omwille van bedreigingen die uw gezin ontving vanwege K. (...), de broer van de ex-verloofde van uw vrouw. Eerder, toen u zich nog in Turkije bevond, had deze persoon ook al telefonisch contact opgenomen en zowel u, uw vrouw als uw kinderen met de dood bedreigd (CGVS, p. 10). In Griekenland, kwam u via vrienden uit het opvangcentrum te weten dat deze persoon zich ook in Griekenland bevond en naar u informeerde (CGVS, p. 10). Uw vriend Al. (...) zou hem in Samos hebben gezien, en u later geïnformeerd hebben dat hij zich in Athene bevond (CGVS, p. 11). Ook uw schoonbroer informeerde uw vrouw dat K. (...) zich in Griekenland bevond (CGVS, p. 13). Uw vrouw zet hetzelfde asielmotief uiteen (CGVS A. (...), p. 10-11). Zij voegt doet dat K. (...) mentale problemen kent en dat hij reeds zijn eigen broer vermoord zou hebben (CGVS A. (...), p. 10). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de beweerdde bedreigingen die u de afgelopen jaren zou hebben ontvangen, noch met betrekking tot de aanwezigheid van K. (...) in Griekenland. Bij gebreke aan enige documentatie ter staving van uw verklaringen, blijft de aangevoerde problematiek beperkt tot een loutere blote bewering.

Voorts wordt ook vastgesteld dat u reeds in 1391 (2012) trouwde met uw vrouw (CGVS, p. 15). Jullie waren vervolgens in staat om meer dan 12 jaar lang in Afghanistan jullie leven verder uit te bouwen. U keerde zelfs zo'n 6 à 7 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan terug naar uw geboortedorp (CGVS, p. 4-5; CGVS A. (...) p. 4-5). Indien K. (...) werkelijk gebrand stond op wraak in naam van zijn broer en familie, dan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij hier eerder werk van zou hebben gemaakt en niet jarenlang gewacht zou hebben tot u zich kilometers ver van huis, in Europa, bevond om zijn slag te slaan. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Indien aangenomen zou worden dat u werkelijk een dreiging van K. (...) zou dienen te vrezen – in casu quod non –, dan nog dient bovendien vastgesteld te worden dat u geenszins weet aan te tonen dat u uw rechten uitgeput heeft om in Griekenland zelf bescherming te zoeken voor uw situatie. U zou éénmalig hulp ingeroepen hebben bij een veiligheidsagent van het opvangcentrum (CGVS, p.13). Deze zou om uw situatie gelachen hebben en u vervolgens weggestuurd hebben (CGVS, p. 10). Gevraagd of u naar een politiebureau

trok om de situatie aan te kaarten, verklaart u dat het éénmalig in het opvangcentrum bij de veiligheidsagenten meldde, maar verder nergens anders. U verklaart dat ze in Griekenland niet in staat zijn om vluchtelingen te helpen (CGVS, p. 13). U bevestigt dat u niet naar een politiekantoor ging (CGVS, p. 13). Ook uw vrouw verklaart dat ze jullie in het opvangcentrum niet konden helpen en dat jullie buiten het opvangcentrum geen verdere hulp trachtten te zoeken (CGVS A. (...), p. 17). Als begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat dient u aan te tonen dat u uw rechten in desbetreffende lidstaat heeft uitgeput, dan wel aan te tonen waarom u daar niet toe in staat was. Dat u om een klacht in te dienen "de taal goed moet kunnen, omdat ze je anders gewoon wegsturen en ze je zeker niet gaan helpen (CGVS, p. 13)", is louter een aanname die u in geen geval weet te staven. U toont met andere woorden niet aan dat u zich niet op uw rechten kon beroepen in Griekenland.

Voorts komt uit uw persoonlijk onderhoud naar voren dat u zelf nooit persoonlijk problemen ondervond met de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw bevestigt nooit problemen te hebben ondervonden met de Griekse autoriteiten (CGVS A. (...), p. 9). Uw advocaat stipt aan dat er doden gevallen zijn in het opvangcentrum, en dat de politie niet tussenbeide kwam (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie wel degelijk, hoewel enige tijd later, ter plaatse kwam (CGVS, p. 9). Hoe dan ook staat deze vertelling – wederom zonder enige onderbouwende documentatie – niet dat u persoonlijke problemen met de Griekse autoriteiten kende, dan wel dient te vrezen.

U verklaart zich voorts onveilig te hebben gevoeld in Griekenland. In het opvangcentrum werd namelijk drugs verkocht en werden mensen neergestoken (CGVS, p. 10). Ook uw vrouw verklaart zich onveilig te hebben gevoeld in Griekenland, en verwijst daarbij naar situaties in het opvangcentrum (CGVS A. (...), p. 11). U betaalde op een bepaald moment een andere familie 200 euro om toegang te krijgen tot hun konix (een wooneenheid in een container binnen het opvangcentrum), zodat u niet langer in de slaapzaal hoefde te verblijven (CGVS, p. 11). U informeerde zich ook bij uw vriend Al. (...) die reeds naar Athene vertrokken was om te bekijken of u zich er met uw gezin kon vestigen. Hij vertelde u echter dat de situatie er heel erg was, dat er veel mensen drugsverslaafd waren en er gevochten werd (CGVS, p. 11). Ook hier verwijst het CGVS in eerste instantie naar het gegeven dat u zich, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, bij het voordoen van eventuele problemen, eerst tot de Griekse autoriteiten dient te wenden. U toont geenszins aan dat u uw rechten uitgeput heeft. Voorts dient aangestipt te worden dat u of uw gezin nooit rechtstreeks betrokken geraakte bij enig incident waar u of uw partner naar verwijst, en dat u deze ook volledig op uw eigen vertelling berusten. Tot slot stipt het CGVS aan dat de situatie waarin u zich bevond in het opvangcentrum als verzoeker van internationale bescherming, niet zonder meer als representatief kan worden beschouwd voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Uit de algemene informatie die zij aanhalen kan, zoals reeds hoger werd aangegeven, niet worden afgeleid dat er in Griekenland voor hen geen bescherming voorhanden zou zijn. Op de taalproblematiek werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Voor het overige vergenoegen verzoekende partijen zich ertoe hun eerder afgelegde verklaringen te herhalen en de gevolgtrekkingen die het CGVS hieraan verbindt in de bestreden beslissingen eenvoudigweg tegen te spreken. Hiermee doen verzoekende partijen geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van hun verklaringen gedane, pertinente en terechte vaststellingen.

De door verzoekende partijen neergelegde en in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers opgenomen documenten en stukken, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook het document dat verzoekende partijen benevens de reeds hoger besproken en in rekening gebrachte stukken bij het verzoekschrift voegen, met name een brief van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, bevat tot slot geen gegevens of elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de hoger gedane vaststellingen.

Uit het geheel van de voormelde vaststellingen, blijkt duidelijk en genoegzaam dat van verzoekende partijen, ondanks dat zij gedurende hun verblijf in Griekenland te kampen kregen met bepaalde moeilijkheden, voldoende zelfredzaamheid mag worden verwacht en dat zij zich niet bevonden en er geen concrete indicaties zijn dat zij zich bij een terugkeer naar Griekenland zouden bevinden in een situatie die aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en de cumulatieve voorwaarden, zoals hierboven omschreven, voldoet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij in het verleden in Griekenland door de onverschilligheid van de aldaar aanwezige autoriteiten en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, door omstandigheden buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes, terecht zouden zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelde om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over onderdak, en die negatieve gevolgen zou hebben gehad voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling brachten die onverenigbaar waren met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat zulks bij een terugkeer wel het geval zou zijn. Voorts tonen verzoekende partijen niet aan dat, zo zij toch in zulke omstandigheden zouden riskeren terecht te komen, zij

hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden indien zij daartoe ernstige en aanhoudende pogingen zouden ondernemen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten als begunstigden van internationale bescherming van verzoekende partijen in Griekenland geëerbiedigd worden, dat zij bij machte zijn om hun rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen, bij eventuele problemen dienaangaande en op hun verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet concreet aan dat zij, zo zij hiertoe in Griekenland, eventueel met de hulp van de Griekse autoriteiten en/of de aldaar aanwezige hulporganisaties en netwerken, een ernstige en doorgedreven poging zouden ondernemen, bij eventuele toekomstige problemen en/of een mogelijke gebrekkige toegang tot de nodige huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en voorzieningen, verstoken zouden blijven van de nodige bescherming, bijstand en ondersteuning. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat de toegang tot de nodige bescherming, bijstand en ondersteuning van verzoekende partijen ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat dit (louter) zou kunnen worden toegeschreven aan hun hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of hun nationaliteit. Evenmin tonen zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Dat verzoekende partijen, zo zij hiertoe bij een terugkeer naar Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zouden ondernemen, verhinderd zouden worden om, dit eventueel met de hulp en ondersteuning van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, organisaties en netwerken, hun meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden dreigen terecht te komen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zouden terechtkomen een schending uitmaken van hun fundamentele rechten en brengen geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunnen hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partijen op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.9. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

5.10. In acht genomen de hoger gedane vaststellingen, beroepen verzoekende partijen zich te dezen verder niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Gelet op de hoger gedane vaststellingen en in acht genomen dat de bestreden beslissingen geen maatregel tot terugleiding of verwijdering behelzen, tonen verzoekende partijen ook niet aan dat en op welke wijze het verbod van refoulement, zoals vervat in artikel 61 van het Verdrag van Istanbul, te dezen en door verweerder zou (kunnen) zijn geschonden.

5.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, maken verzoekende partijen de door hen aangevoerde schending van de artikelen 14 en 15 van het Handvest evenmin aannemelijk.

5.13. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan dat en op welke wijze “*de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoekende partijen niet op dienstige wijze aangevoerd.

5.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT